

A. TUNÇ ★ CENK ÇALIŞIR ★ HASAN BULUT

Suçüstü

2024 - 01

polisimiz var!

Tekrika Kültürü Yaşıyor!

DİDEM KAZAN SOL
DORUK ATEŞ
GÜNAY GAFUR
SANEM GONZALES

ALPER KAYA
ARAS GENÇTÜRK
AYSU ŞAHLI
AZİME GÜÇ
MELİH GÜNAYDIN
N. BENGİSÜ GÜNAYDIN
SELİN BAK
WAİF WANDER

2023

YILININ EN BEĞENİLEN SUÇ
KİTAPLARI SORUŞTURMASI

suçüstü

1. SAYI

2024 - OCAK ŞUBAT

(İKİ AYLIK PERİYOTLA YAYINLANIR)

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

ALPER KAYA

YAYIN KURULU

ARAS GENÇTÜRK

DORUK ATEŞ

MELİH GÜNAYDIN

YAZI EDITÖRÜ

DORUK ATEŞ

ÖYKÜ EDITÖRÜ

MELİH GÜNAYDIN

RÖPORTAJLAR

ARAS GENÇTÜRK

ÖYKÜLER

AZİME GÜÇ

DİDEM KAZAN SOL

DORUK ATEŞ

GÜNAY GAFUR

SANEM GONZALES

WAIF WANDER

(ÇEV: N. BENGİSU GÜNAYDIN)

YAZILAR

AYSU ŞAHLI

SELİN BAK

BU SAYIYA KATKI SUNANLAR

CENK ÇALIŞIR

HASAN BULUT

KAPAK TASARIM, GÖRSELLER VE MİZANPAJ: **ALPER KAYA**

X @ /SUCUSTU

www.sucustu.net

İLETİŞİM: [sucustu\[et\]sucustu.net](mailto:sucustu[et]sucustu.net)

Dergide yayınlanan yazı ve öykülerin yasal sorumluluğu, yazarlarına aittir.

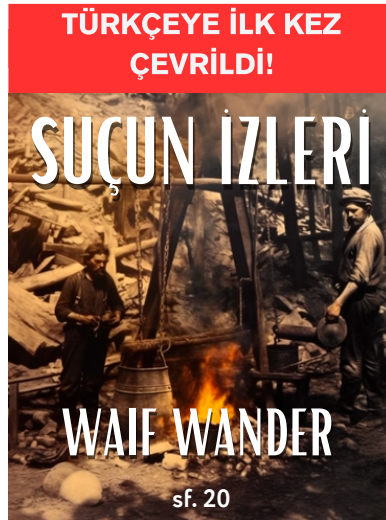
ÖYKÜ: KOKU AZİME GÜÇ	05
YAZI: DARK POLİSİYE CENK ÇALIŞIR	08
TEFRİKA: BAĞLANTI (1. BÖLÜM) GÜNAY GAFUR	11
KİTAP İNCELEMESİ: ARABULUCU AYSU ŞAHLI	12
YAZI: KAPAKTAN KAPAĞA DORUK ATEŞ	13
TEFRİKA: ERLİK'İN ÇOCUKLARI (1. BÖLÜM) - DİDEM KAZAN SOL	15
YAZI: AGATHA'NIN ANAHTARI MELİH GÜNAYDIN	17
YAZARLAR VE KARAKTERLERİ HASAN BULUT - SİHHİYE İHSAN	18
ÖYKÜ: SUÇUN İZLERİ WAİF WANDER	20
DOSYA: SUÇÜSTÜ YAZARLARI 2023'TE HANGİ KİTAPLARI OKUDU?	27
YAZI: NOEL BABA'YI EKSENİNE ALAN SUÇ KİTAPLARI ALPER KAYA	31
RÖPORTAJ: A. TUNÇ ARAS GENÇTÜRK	33
TEFRİKA: DÜMEN SUYU (1. BÖLÜM) - DORUK ATEŞ	35
KİTAP İNCELEMESİ: PABUÇ HİKÂYESİ - SELİN BAK	41
TEFRİKA: CANI SIKILAN ÇOCUKLAR (1. BÖLÜM) - SANEM GONZALES	43

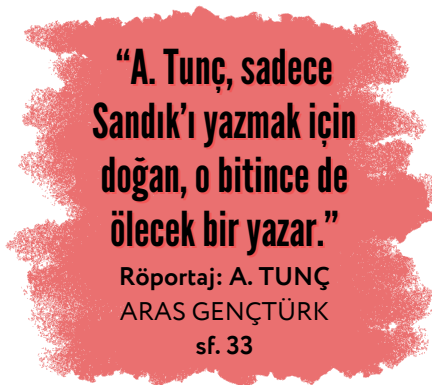
YAZARLAR VE KARAKTERLERİ
HASAN BULUT - SİHHİYE İHSAN
sf. 18

SUÇÜSTÜ YAZARLARI
2023
YILINDA
HANGİ KİTAPLARI OKUDU?
sf. 27

TÜRKÇEYE İLK KEZ
ÇEVİRİLDİ!
SUÇUN İZLERİ
WAİF WANDER
sf. 20

“A. Tunç, sadece
Sandık’ı yazmak için
doğan, o bitince de
ölecek bir yazar.”

Röportaj: A. TUNÇ
ARAS GENÇTÜRK
sf. 33

NOEL BABA'YI EKSENİNE ALAN
SUÇ KİTAPLARI
ALPER KAYA
sf. 31

İLK SAYIDAN “MERHABA”

Polisiyenin ülkemizdeki yolculuğunda, yurt dışındaki örneklerine nazaran en büyük handikabının bir çeviri azizliğine uğraması olduğunu düşünüyordum. Benim gibi düşünen birilerinin olduğunu fark edince, “Neden adım atmıyoruz?” dedik ve **SUÇÜSTÜ** ortaya çıktı.

Çünkü yurt dışında pek çok emsali görüldüğü üzere bir ‘suç’ romanı kavramı var ve bu özellikle yazarlar için hareket alanı yaratan bir başlık. Gizem / gerilimden bilimkurguya kadar pek çok türde suç öyküsü anlatılabiliyor. Fakat bizim ülkemizde ilk olarak polisiye şeklinde isimlendirildiği için, sıklıkla yasal görevlilerin olmazsa olmaz bir figür biçiminde kabul gördüğünü biliyoruz. Halihazırda ‘özel dedektiflik’ kavramının da yerleşik olmadığı coğrafyamızda –ki Remzi Ünal bu kavramı yasallaştırmak için kaç kitap boyunca mücadele vermişti– suç romanları tanımını yaygınlaştırmak; bu alanda üretimde bulunan bizlerin önceliklerinden birisi olmalı.

Bu vesileyle yola çıktık.

Kıymetli A. Tunç, Aras Gençtürk’e verdiği röportajında ilk kez yeni romanına dair detayları paylaştı.

Cenk Çalışır, güzel seçkiler ile uzun süredir rafları süsleyen *Dark Polisiye* serisi hakkında yazdı.

2023 yılında “Kristal Kelepçe Yılın Polisiye Romanı” ödülüne layık görülen Hasan Bulut da karakteri Sıhhiye İhsan’ı anlattı. *Yazarlar ve Karakterleri* serimize ödüllü bir yazarla başlamak bizim için çok güzel oldu. Dilerim ki okuyucular için de öyle olacaktır.

Ve tabii yazılarıyla, öyküleriyle ilk sayımızın okuyucular için uzun süre boyunca saklanarak defalarca okunacak bir forma kavuşmasını sağlayan kıymetli yazarlarımız... Aysu Şahlı ve Selin Bak, değerli eleştirileriyle yerli polisiye kitaplarımıza alan açıyor. Tefrika kültürünün canlı tutmamızı sağlayan Didem Kazan Sol, Doruk Ateş, Günay Gafur ve Sanem Gonzales öykülerinin ilk bölümleriyle bu sayımızda yer alıyor. Azime Güç, öyküsü “*Koku*” ile okuyucularımızı selamlıyor.

SUÇÜSTÜ yazarlarının 2023’te beğenerek okudukları suç kitapları seçkimiz de çok güzel oldu.

Dedektif öyküleri yazan ilk kadın yazarlardan birinin, Waif Wander mahlasını kullanan Avusturyalı yazar Mary Fortune’un “*Suçun İzleri*” isimli öyküsü de N. Bengisu Günaydın çevirisiyle dergimizin ilk sayısında sizinle buluşuyor. **Bu özel yazarı ülkemizde ilk kez yayınlayan da böylece biz olduk.**

SUÇÜSTÜ, suç üzerine ne varsa onu yakalamaya devam edecek. Beğenmeniz ve paylaşarak destek vermeniz dileğiyle...

Hazırsanız, başlıyoruz.

Alper Kaya

“En aydınlıkta bile karanlığa yenilebilirsin”

TUZAK

ARAS GENÇTÜRK

MAHZEN
| | | | |

Okurken kendinizi kaybedeceğiniz **Tuzak**, açıklaması basit gibi gözüken gizemli olayları birbirine bağlayarak harika bir kurgu vadediyor!

Çağla, yağmur bastırmadan önce kendini otobüse atmayı başardı. İlerleyecek yer olmadığı için kapının yanındaki boşluğa sokuldu. Otobüs hareket ederken buğudan hiçbir şey görünmüyordu. Metrobüs durağına geldiklerinde otobüs boşaldı, ortalara doğru ilerledi.

Havadaki değişimi ilk o zaman fark etti. Bir anda tüylerini diken, ölümüne tanıdık, iç acıtıcı bir koku. Motor yağı, kıyafete sinmiş ter ve adi bir tıraş losyonunun karışımına benziyordu. Kokuyu aldığı anda yerinde kaskatı kesildi, bir eli tutamakta, öteki çantasında öylece kalakaldı. Kokunun arka çaprazından geldiğini gözleriyle görür, elleriyle dokunur gibi biliyordu. Ama başını çevirip de bu kokuyu etrafına pervasızca saçan bedene bakmaya cesaret edemiyordu. Kalp atışları hızlanmaya başladı. Otobüsten inmek ile bilinçaltından çıkıp gelen görüntülere neden olan o kokunun sahibiyse yüzleşmek arasında kalakaldı. Sonra gözleri, buğulu camın ardında hızla akan, iç içe geçen bina, araç ve insan silüetlerine kayd.

Cam kenarındaki koltukta oturan okul üniformalı genç, avucuyla buğuyu silince görüntüler netleşti. Tünele girdiler, yarı karanlıkta adamın sırtının cama düşen yansımaları gördü. Jöleli kısa saçlar, tıpkı hatırladığı gibi, dar bir kalça, insanın sinirlerini oynatan küstah duruş. Tünelden çıkarlarken bakışlarını kaçırdı. Kıpırdadığını, kokunun havada titreşip daha da yoğunlaştığını, adamın kendisinden önce kokusunun onu tanıdığını ve sırnaştığını hissetti.

Üsküdar son durağa geldiklerinde herkesin inmesini bekledi. Koku arkasından geçti, kapıya yöneldi. Çağla da peşinden indi. İşyerine gitmek için Fısıkağacı tarafına yöneldi önce. Kokunun sahibinin vapur iskelesine doğru yöneldiğini gördü. Ani bir kararla onun peşinden koştu. Turnikelerden geçip içeri daldı, vapura bindikten sonra kapılar kapandı, çımacı kalkmak için hareketlenen geminin halatını söktü. Vapur bir sarhoş gibi sağa sola yalpaladı. Yüzüne tuzlu sert bir rüzgâr çarpınca içeri girdi, kapı çat diye kapandı.

Ben ne yapıyorum? diye düşündü ilk defa, etrafına şaşkınca bakarak. İçerisi çay, salep ve simit kokuyordu. Çaycı çay bardaklarıyla dolu tepsiyi sallayarak yanından geçti. Yolcular birbirlerine sokulmuş konuşuyorlar, köpüren denizi, birden atıştırmaya başlayan yağmuru izliyorlardı.

Çağla boş bir koltuğa ilişti. Adamın sırtını görebiliyordu. Beş sıra ötede, vapurun gidiş istikametine kurulmuştu. Bir süre sol eliyle salladığı tespihe baktı, hipnotize olmuş gibi. Sonra çantasından telefonunu çıkarıp amirine, hastalandığı için işe gelemeyeceğini belirten bir mesaj yolladı.

Vapur, Eminönü İskelesi'ne yanaşınca başını eğdi. Yolcuların çıkışa yönelmelerini, bir dalga gibi sahile yayılıp dört bir yana dağılmalarını bekledi. Koku yanından geçip giderken başını eğmeyi sürdürdü. Kalktı, sona kalan birkaç yolcunun arasında vapurdan indi. Yağmur hafiflemişti. Galata Köprüsü'ne doğru adamın peşine düştü. Üzerinde yağmur damlalarının parladığı deri ceketi, soluk renkli kot pantolonu, siyah rügan ayakkabılarıyla birkaç metre önünden yürüyordu adam. Çağla'nın takip ettiği bir beden değil, kokunun kendisiydi. Mıknatıs gibi ona çekildiğini hissediyordu, oysa aklında hiçbir şey yoktu. Sadece onu elinden kaçırmaması gerektiğini biliyordu. O geceki gibi... Hiçbir şey olmamış, geride hiçbir acı, iz bırakmamış gibi öylece çekip gitmesini, kimseye hesap vermeden yaşamına böyle umursamazca devam etmesini istemiyordu.

İşlerine koşturan insanların, paylarına düşecek balığı sabırla bekleyen kedilerin, usulca akan trafiğin yanından geçtiler. Kemeraltı Caddesi'nde ilerlediler ve Ermeni Kilisesi'nin yanından sola saptılar. Grafitili duvarlar, kiremitleri görünen eski binalar... İnsan sayısı azalıp yol daralınca aradaki mesafeyi açtı. Adam bir kere bile dönüp bakmamış, takip edildiğinden şüphelenmemişti. Galata'yı arkalarında bırakıp Tünel'e ulaştılar. Kırk dakika sonra Tarlabası'na vardılar.

Adam, ara sokaklardan birinde dükkânının önünde sigara içen bir esnafla selamlaştı, bir sigara isteyip yaktı, yürümeye devam etti. Adımları ulaşmak istediği yere yaklaşmış da sigarasını bu süre içinde içip bitirmek istiyormuş gibi ağırlaştı. Bir kiraathanenin, boşaltılmış cumbalı tarihi bir apartmanın, bir bar ile önüne boş damacınalar atılmış suçunun olduğu dar bir ara sokağa geldi. Adam sigarasından son nefesi alırken, Çağla takip ettiği anlaşılmasın diye başını eğerek yürümeye devam etti. Adam sigarasını ayakkabısının altında ezdi, apartmana girdi. Çağla geri döndü, binanın önüne geldi. Elini adamın arkasından kapanan siyah ferforje kapıya uzattı. Elektrik çarpmış gibi hemen geri çekti sonra. Ön cephesi yılların tozuyla renk değiştirmiş apartmana ve üzerinde yazan numaraya baktı. Koşar adım uzaklaştı.

Karakolda bir polis memuru onu karşıladı, masasının önündeki koltuğa buyur etti.

"Konu neydi?" Orta yaşlarındaydı, üniforması kırışmış, göbeğinin olduğu yerde bir düğmesi açılmıştı. Eline bir kalem alıp Çağla'yı dinlemeye koyuldu.

"Birini şikâyet edecektim," dedi kadın.

"Kimi?"

"İsmi bilmiyorum. Ama elimde adresi var."

Adresi karaladığı kâğıdı polis memurunun önüne koydu. Adam kaşlarını çatarak yazılanları okudu.

"Şikâyetiniz nedir?"

Çağla kendini zorlayarak, "Bu adam bana saldırdı," dedi.

Memurun bakışları saldırının izlerini arıyormuş gibi kadının üzerinde dolaştı. "Ne zaman oldu olay?"

Kısa bir duraksamanın ardından, "On yıl önce," dedi Çağla.

Adam kuşkuyla onu süzdü. "Çok olmuş. O zaman şikâyet etmediniz mi?"

"Edemedim."

"Niye şimdi geldiniz peki? Size tekrar zarar vermeye mi çalıştı?"

"Hayır."

"Konuştu mu sizinle, bir şey mi yaptı?"

"Hayır ama..."

Adam sıkılarak iç çekti, kalemi bırakıp arkasına yaslandı. Kalem yuvarlanarak Çağla'nın önüne geldi.

"Bu durumda yapacak bir şey yok."

"O zaman polise gitmedim. Hem kim olduğunu bilmiyordum hem de ailemin öğrenmesini istemedim.

Ama şimdi tekrar karşıma çıkınca."

"O olduğundan emin misiniz?"

"Evet, eminim. Ben..."

Memur sabırla konuşmasını bekledi.

"... kokusundan tanıdım."

Memur yüzünü buruşturdu. "Neyinden?"

Çağla'nın başı dönüyor, yüzüne ateş basıyordu. Görüntü ve sesler birbirine karıştı. Polis memuru üzüntü ile anlayış karışımı bir ifade takınarak başını iki yana sallıyor, elinde olsa ona mutlaka yardım edeceğini ama bu durumda yapacak bir şey olmadığını, insanları sırf kokuları yüzünden tutuklayamayacaklarını söylüyor, onu nazikçe çıkışa doğru yönlendirirken tıpkı bir çocuğu ya da akıl hastasını avutur gibi omzunu pat patlıyordu. O zaman, deprem oluyor, diye düşündü Çağla, oysa titreyen, sarsılan bedeniydi. Kıpırmızı bir yüzle çabucak karakoldan ayrıldı, oraya gittiğine pişman olmuştu.

Ancak ne zaman ki utancı geçti, öfkesi geri geldi.

İntikamını kendisi almaya karar verdi.

Bunu nasıl yapacağıyla ilgili en ufak bir fikri yoktu oysa. İş yerinden izin aldı, adamın evinin önünde sotaya yatıp beklemeye koyuldu. Bir suç işlediğini görürse telefonuyla bunu kayıt altına alabileceğini düşünüyordu. Bu nedenle eli paltosunun cebinde telefonunu sımsıkı tutar halde hazır bekliyordu. Aradan günler geçti. Yemek yemeyi, uykuyu unuttu. Bu takip giderek ona özel bir sırda dönüşmüştü, bu nedenle de takip objesi olan adamın asla bunu öğrenemeyeceği gibi bir önyargı oluşmuştu zihninde. Sanki karakoldaki çift yönlü aynanın diğer tarafından bakıyordu adama. Gerçi yüzünü hiç görmemişti henüz, bundan özellikle kaçınıyordu.

Bir akşam adam arkadaşlarıyla Beyoğlu'na çıktı. Bağıra bağıra konuşuyor, gülüşüyorlardı. Varlıkları öylesine rahatsız ediciydi ki yanlarından geçenler ters ters onlara bakıyor, bela kokusu almış gibi uzaklarından yürüyorlardı. Bir süre sonra adam arkadaşlarından ayrıldı, kafelerin olduğu sokağa saptı. Önünden geçtiği bir kafedeki masalardan birinden uzun paltolu, sarışın, endamlı bir kadın kalktı o esnada. Kadın öyle güzeldi ki diğer masalarda oturanlar dönüp kadına bakmaktan kendilerini alamadılar. Adam da elindeki sigaradan iştahla bir nefes çekip yere attı, hesabını ödeyip ayrılan sarışın kadının peşine düştü. Önüne ummadığı anda çıkan bir avın cazibesine kapılan vahşi bir hayvanı andırıyordu adam. Kokusu keskinleşmiş gibi geldi Çağla'ya. Yüreği hızla çarparak adamı kaybetme korkusuyla peşine takıldı, hatta bu yüzden bir ara çok yaklaştı ona.

Adam da sarışın kadına yaklaşmıştı. Kimsenin olmadığı, ayak seslerinin yankılandığı bir sokağa girdiler. Şimdi üçü art arda yürüyorlardı, takip edildiklerinden habersiz.

Adamla önündeki sarışın kadın sola döndüler. Çağla onları görüş alanından kaybedince paniğe kapıldı, adımlarını hızlandırdı. Sesler duydu, biri mi bağıırıyordu? Kadının yardıma mı ihtiyacı vardı?

Soluk soluğa koştu. Önce gördüğü şeyi kavrayamadı. Sonra sarışın kadının bir arkadaşıyla buluştuğunu, adamın ise yürümeye devam ettiğini anladı. Adam omzunun üzerinden arkaya doğru bir bakış atınca Çağla, korkuyla bir kapının karanlığına sığındı, gözlerini yumdu. Lütfen beni görmüş olmasın, lütfen, diye tekrarlayıp durdu içinden. Aslında kastettiği şey, Lütfen onu görmüş olmayayım, idi.

Her an adamın yanına gelmesini, onu hatırladığını söylemesini, on yıl önce olanları yeni baştan yaşamayı bekledi. Birkaç saniye sonra etrafındaki sessizlik katılaştı, koku hafifledi.

Bulunduğu yere yorgunlukla çöktü ve adamın peşini bırakıp onu aklından çıkarmaya karar verdi.

İşe döndüğü ilk günler onu aklından silmeyi başardı da. Ancak dördüncü günün sabahı yatağında gözlerini açtığı anda kokuyu bütün yoğunluğuyla hissetti. Sanki Çağla uyurken gizlice içeri girmişti ya da farkında olmadan kokuyu paltosunun cebinde, çantasının gözünde eve taşımıştı. Şimdi de bütün küstahlığıyla odasında salınıyor, gitmeyeceğini beyan ediyordu, gözünün içine bakarak ona gülüyor, daha iyi içine çekebilmesi için burnunun dibine kadar sokuluyordu.

Çağla yorganını üzerinden attı, üstüne çabucak bir şeyler giyip evden çıktı. Tarlabası'na gitti, birkaç saat beklemesine rağmen adamı göremedi. Midesi guruldama başlarken bir lokanta bulup karnını doyurdu, İstiklal'deki mağazaların vitrinlerine baktı. Diğer insanları oyalayan, aptalca mutlu eden bütün o yılbaşı süslerine. Hava karardıktan sonra adımları onu yine adamın yaşadığı yere götürdü.

Ferforje kapının önüne gelince durdu, ardından bir cesaret kapıyı itip içeri girdi. Kokuyu alabiliyordu, merdivenlerden döne döne yukarı çıkıyor, onu peşinden çağırıyordu. Daha kötü ne olabilir? diyordu ona. Ölüm mü? Ama zaten senin korktuğun şey ölüm değil ki.

Kokunun peşinden yürüdü, ellerinde bira şişeleri ve esrarlı sigaralarıyla birkaç kişi merdivenlere serilmişti. Çatı katından müzik ve konuşma sesleri geliyordu. Bir parti vardı yukarda. Adamlar, kadınlar ellerinde içkileriyle terasa yayılmışlardı. Adam da aralarında, deri ceketinin sırtından tanıdı onu. İki arkadaşıyla sohbet ediyor, yanında duran kadını sıkıştırıyor, kalçasını okşuyordu.

Çağla kalabalığa karıştı. Geç vakit insanlar yavaş yavaş ayrılmaya başlayınca gizlenecek bir yer kestirdi gözüne. Son birkaç kişi de gidip adam yalnız kalınca yüreği hızla çarpmaya başladı.

Adam çatının kenarındaydı, bir ayağını duvarın üzerine koymuş, sigarasını içiyor, dumanını gökyüzüne doğru üflüyordu.

Çağla arkadan usulca yanaştı, nefesini tuttu. Sanki ayaklarını yöneten başka biri vardı, çılgın biri, belki de kokunun ta kendisi. Elini uzatsa dokunacak denli yakınındaydı adamın, var gücüyle itse kimse anlamadan düşüp geberecekti.

Sonra adam aşağı doğru bağırdı, "Bekleyin lan! Ben de geliyorum."

Çağla bu ani sesle dehşete kapıldı, adam arkasını dönse burun buruna geleceklerdi. Neyse ki sigarasından son bir nefes almak için durmuştu. İzmaritini çatıdan aşağı atıp kapıya yönelirken, Çağla da büyük bir saksının arkasına çömelip bekledi. Adamın merdivenlerden inen ayak seslerini duyunca peşinden gitti.

Bir gürültü koptu dışarda. Sokağı ayağa kaldıran fren sesi, yanık saç ve egzoz kokusu, saçlarından duman tüten bir kadının çığlığı ve yolun ortasında kanlar içinde yatan adam.

Sürücü, arabasının kapısını açıp dışarı çıktı, "Birden yola atladı," dedi çaresizce. Ancak ona aldirış eden olmadı. Çünkü saçlarının arasındaki sigara izmaritinden kurtulmaya çalışan kadının çığlıkları diğer tüm sesleri bastırıyordu. Sonunda biri çantasından bir su şişesi çıkarıp saçları yanan kadının başına boca etti. İnsanlar ancak ondan sonra yerde yatan adamın etrafındaki kan gölünü, etrafa saçılan cam parçalarını fark edebildiler.

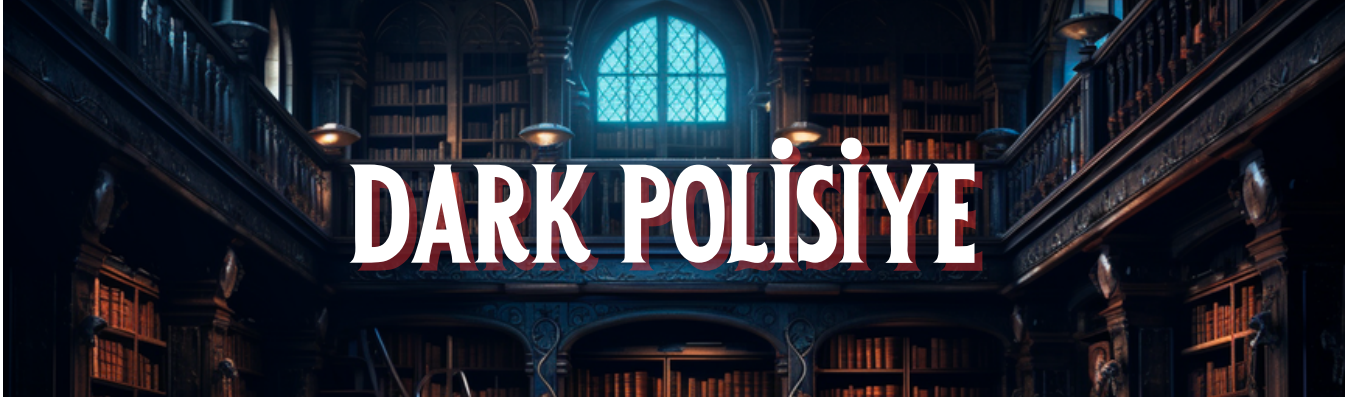
Çağla kokuyla sarıp sarmalandığını hissetti, kokunun onu ele geçirdiğini. Giderek etrafındaki karmaşa anlam kazanmaya, olanları kavramaya başladı. Yerde yatan adamın son anlarını onun gözünden izledi. Apartmandan çıktığı esnada, az önce çatıdan attığı sigaranın izmariti yoldan geçen kadının saçlarının arasında yanmaya başlıyor, adam sırtarak kadına bakarken yola doğru bir adım atıyor, üzerine hızla gelen aracı görmüyordu.

Çağla, ayakkabılarının altında çıtırdayan cam parçaları, yerde yatan adamın yanına gitti, eğildi. Onun yan dönmüş, çarpılmış yüzüne doğru elini uzattı, çenesinden tutup kendine çevirdi. İlk defa o zaman yüzüne baktı. Sonra koku bıçak gibi kesildi. Uzun süren migren ağrısının ardından geride kalan o boşluk ve hafiflik hissine benziyordu. Ambulans sireni, insanların hayret ve korku nidaları, titreşen ışıklar, arka sokaktaki bardan gelen müziğin sesi...

Yerinden kalktı. Botlarına kan bulaşmıştı.

"Tanıyor musunuz?" diye sordu biri.

"Hayır," dedi Çağla. "Bu adamı daha önce hiç görmedim."

Yazmak eylemi, öyle sanıyorum ki çok da uhrevi bir şey yüklenmesine gerek olmayan bir yeti. Edebiyat, öğretilabilir, geliştirilebilir teknikleri olan bir sanat dalı nihayetinde. Herkes yazabilir elbet. Ancak bu eylemle uğraş içinde olanlar bilir ki yazmak çok da kolay bir şey değildir.

Yazılan, kurgudan yola çıkacak ise kelimeleri dizmek kadar hayal kurmak da önem kazanır. İşte bu noktada polisiye edebiyat çok daha zor bir yola sokar yazarını. Üstelik bu alanda, öykü dalında kalem oynatmak çok daha zorlu bir yolculuktur.

Suç çözümlemelerinde olayı çözecek olan ekibin resmi sınırlarını, çalışma şeklini, iş terbiyelerini, hiyerarşik yapısını, adli, tıbbi terimleri, mesleki jargonları bilmesi, teknolojik gelişim ve yenilenmelerini takip etmesi gerekecektir. Polisiye yazarları takip eder ama yetmez.

Bir suç temasının nasıl çözümlendiğini, nasıl delil toplandığını, delil ile kanıt arasındaki farkı, birimler arası ilişkiyi, bu birimlerin görev tanımlamalarını, pratikteki uygulamaları da bilmelidir. Polisiye yazarları bunları da bilir ama bunlar da yetmez.

Suçlunun neden o karanlığa sürüklendiğini, psikolojisini, açmazlarını, hayal kırıklıklarını, arzularını, tutkularını, hırslarını, onu yetiştiren aileyi, çocukluğunu, cinsel hazlarını ve daha birçok şeyi de bilmesi gerekecektir. Polisiye yazarları suçluya dair her şeyi bilir ama yine yetmez.

Okurun okuma zevkine de hitap etmeleri gerekir çünkü. Kahramanı sevdirecek, karakterlerle özdeşleşme kurduracak, okurunu iç yolculuğuna çıkartacak, onu bazen büyütecek, bazen keyifli zamanlar geçirecek, bazen bulmaca çözdürecektir. Polisiye yazarları çözdürür ama inanın yine yetmez.

Tüm bunları üç, beş bin kelimelik bir öykülemde başarmış olsalar bile, polisiye yazarlarının, yayıncılık piyasasının açmazlarına, tekelleşmenin dayattığı sorunlara, popüler edebiyatın arasından kafasını uzatacak yeri arayacak sabra ve güce de sahip olmaları gerekecektir.

Tüm bu yeti, bilgi ve sabrı bir araya getirenler nihayetinde eserlerini okurlarıyla buluşturacak mecralar arayacaktır.

İşte biz polisiye yazarlarının bu çabalarının somut birer esere dönüşmesi yolunda Dark İstanbul Yayınları, 2021 yılının Temmuz ayında Dark Polisiye Antoloji serilerinin ilk sayısını basarak büyük bir adım attı.

Yayıncıların dert yandığı, tekelleşmenin yön verdiği, üstelik devlet katkısının yok denecek kadar az olduğu bir sektörde seri bir işe başlamaktan, yarı yolda kalmaktan ürkmedi.

Teknolojinin, evlerimizdeki tüplü ekranları önce inceltmiş, sonra küçültüp cebimize sığdırmış olmasına, durakta, otobüste, yürüyen merdivende, asansörde, koridorda ve olduğu her yerde insanın, okurdan izleyiciye dönüşmesine de aldırmadı.

İçinde bulunduğumuz ekonomik konjonktüre rağmen ve değişen kültürel alışkanlıklara karşı direnen, yel değirmenlerine kafa tutan bir yayınevi olarak 5 adet antolojiyi okurlarına sundu.

Her bir sayısı için aylarca süren uğraştan da söz etmek gerekirse; öncelikle öyküler polisiye edebiyatın usta kalemlerinden sevgideğer Ercan Akbay'a ve bana gelir. Her ikimiz de Türkiye Polisiye Yazarları Birliği'nin her yıl verdiği yılın en iyi Polisiye Roman ve Polisiye Öykü Kristal Kelepçe ödül jürilerinde defalarca yer aldığımızdan nasıl bir okuma ve değerlendirme yapmamız gerektiğini biliriz.

İlk okumalarımızı yalın, sonraki okumalarımızı ise değerlendirmelerle yapar, yazılı rapor haline getiririz. Bu raporlamada, dikkate aldığımız kriterler ve kişisel değerlendirmelerimiz dil ve kurgu üzerinedir.

Öyküde kullanılan dilin zaman tutarlılığına, dilbilgisi ve yazım kurallarına ne kadar uyulduğuna, kelimelerin, deyimlerin doğru anlamlarda ve yerlerde kullanımına dikkat ederiz. Dil bilgisi ve yazıma riayet olmazsa olmazımızdır. Aradığımız zenginlik ise yazarın yazmak eylemindeki katkısıdır. Anlatıyı gözümüzde ne kadar canlandırabildiğimiz, karakterle özdeşleşmemiz, kullandığı kelimelerin bize ne kadar dokunduğuna bakarız.

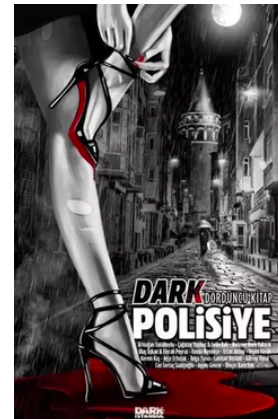
Biliriz ki edebiyat bir olayı salt anlatmak, kâğıda dökmekten ibaret değildir. İşe duygu ve düşüncelerin de karışması gerekir. Bu noktada yazarın seçtiği imgeler, simgeler, kelime zenginliği, anlatısını güçlendirir.

Mesaimizin bir bölümü de kurguya dairdir. Polisiye tutarlılığı bakar, mantık hataları ararız. Yan öykü, yan karakter zenginliğine, bunların ana öyküye olan katkılarına, okurken konsantrasyonu bozan detaylara yoğunlaşırız. Olayların, zaman, mekân uyumuna, karakterlerin bu öyküdeki varlıklarının yeterince inandırıcı olup olmadıklarına dikkat ederiz.

Polisiye akışta, işlerin doğru sıra ve hiyerarşisiyle işlenip işlenmediği, olayın inandırıcılığı, olayın mesajı, derinliği vb birçok kriter için tekrar tekrar değerlendiririz. Ercan Abi ile hemen her gün telefon ve yazışmalarla irtibatlaşıp, ortak paydada buluştuktan sonra yazara döner, önerilerimizi iletiriz. Son halinde sağlanan üçlü mutabakatın ardından beliren öneri listesi yayın kurulunun onayına gider ve oradan geçen öyküler editör masasına gönderilir.

14 öyküden oluşan her kitap için 20'den fazla öykü liste dışında kalıyor ne yazık ki. Yer veremediğimiz öykülerin yazarlarına gerekçeli geri bildirimler yapmaya çalışıyoruz. Kendilerini geliştirmeleri ve daha iyiye yönelmeleri adına gördüğümüz eksikleri belirtiyoruz.

Dark Polisiye daha önce hiçbir mecrada öyküsü yayınlanmayan isimleri Polisiye Edebiyat okurlarıyla buluşturmak adına oldukça kıymetli bir noktada duruyor. Toplamda 37 yazarın 71 öyküsünü Türk Polisiye Öykülerine kazandıran Dark Polisiye Antolojileri'nin 6. Sayısının da tüm hazırlıklarının tamamlandığını, basım aşamasında olduğunu da son not olarak aktarmış olayım.

SİBER SUÇLAR

Editör

Prof. Dr. Halis DOKGÖZ

Tüm dünyada yaşanan siber devrimi
iskalayan ülkelerin yeniden kurulan
dünya düzenindeki yerinin neresi
olacağını tahmin etmek çok da zor
olmasa gerek...

BAĞLANTI

1. KISIM: UYANIŞ

İrkilerek uyandı. İlk fark ettiği şey zift gibi bir karanlıktı. Öyle yoğun bir karanlık ki, uzansa dokunacak. Hemen yumdu gözlerini. Fark ettiği ikinci şey, kafatasının içinde yankılanan sesler oldu. Anlamak zor değildi: Beyin duvarlarını döven dalgalar. Kalp atışları.

Güp güp. Güp güp. Güp güp.

Neden korkuyordu? Kâbus mu görmüştü? Hayır. Yani hatırlamıyordu. Ama yay gibi gerilmiş bedeni, dikilmiş ense tüyleri, şakağından süzülen soğuk ter damlaları ona tek bir şey söylüyordu: Tehliledesin!

Güp güp! Güp güp! Güp güp!

Korkacak bir şey yok. Aç gözlerini. Alış karanlığa. Sonra ılık bir duş, sıcak bir kahve ve gün başlasın. Ama bir dakika! Saat kaç? Gecenin körü olmalı. Bu karanlık başka türlü açıklanamaz.

Alarm kurmazdı. Güneşin ilk ışıkları, her sabah bir hırsız gibi odasına süzülür, yüzüne, saçlarına sıcacık öpücüğünü kondurup öyle uyandırırdu onu. Ama şimdi?

Hayır hayır! Henüz, gece yarısı. Kesinlikle böyle. Sabaha daha çok var. Şimdi yeniden uyuyacağım ve saatler sonra gün ışıyacak.

Zaten kapalı olan gözlerini daha da sıkı yumdu. Simsıkı. Canını acıtacak kadar. *İşte böyle. Aferin sana. Şimdi huzur içinde uyu. Ölenlerin ardından söylenmez mi bu? Huzur içinde uyu! Ölüm ne korkunç şey!*

Güp güp. Güp güp. Güp güp.

Beden hisseder. Sen görmeden de beden görür, duyar, anlar. Bir halt var. Ters giden bir şey var. Bedenim tetikte. Neden?

Göz kapaklarının önünde bir şey titreşti. *Işık mı bu? Zihnimin oyunu mu? Aç gözlerini ve bak! Karanlığa alış. Tehlikeye alış. Ne tehlikesi?*

Nabızı daha da hızlandı. Korkunun yanına bir de utanç eklenmişti şimdi. *Çocuk gibisin. Karanlıktan korkan, mızımız bir çocuk! AÇ ARTIK ŞU GÖZLERİNİ!*

Güp güp! Güp güp! Güp güp güp güp güp güp...

Beyninin içinde bir fener yanıp söndü sanki. Az önce titreşen o ışık. Zihnini yalayan bir rüzgâr gibi. Ya da bir hayalet!

Güp güp, güp güp, güp güp, güp güp, GÜP GÜP, GÜP GÜP, GÜPGÜPGÜPGÜP...

Gözlerini açtı. Kızıl renkli bir gölge gördüğüne yemin edebilirdi. Birden kayboldu. *Olamaz! Hayalet diye bir şey yok! Yoktur işte! Sonra yeniden belirdi. Ve ne olduğunu anlayamadan yine yok oldu.*

Korku dolu çığlıkları boşlukta yayıldı ve söndü. Tıpkı gördüğü kızıl hayalet gibi.

GÜP GÜP, GÜP GÜP, GÜP GÜP GÜP GÜP GÜP GÜP GÜP GÜP GÜP

Çarşafı kenara atıp kendisine ait olmayan yataкта doğruldu. Elleriyle, kendisine ait olmayan kıyafetlerini yokladı. Üzerinde bir atlet, altında bir eşofman vardı. Ayakları çıplaktı. Kendi kendini telkin etmeye çalıştı. Sakinlediği anlarda kızıl ışığın daha fazla yanık kaldığını fark etti. Kalbi korkudan ve panikten her hızlandığında karanlığın süresi de uzuyordu.

Korkusunu hisseden bir oda. Tanımadığı bir oda. Dört duvarla çevrili, bomboş bir oda. Uyandığı yatağın dışında başka bir eşya yok. Ses yok. Hayat belirtisi yok. Kendi kalp atışları dışında.

Bir dakika. Bu sesler! Beynimi çatlatan bu sesler! İçeriden, benim içimden değil dışarıdan geliyor sanki! Allahım, kesinlikle kâbus görüyorum. Uyanmalıyım!

Haklıydı. Ama kâbus konusunda değil, uyandığı andan beri vücudunu sarsan o gümbürtülerin kaynağı konusunda. Seslerin kaynağı kendisi değildi. Kalbi her çarptığında, odanın bilinmeyen bir noktasından çıkan ses dalgaları etrafa yayılıyordu.

Kâbustan daha beter bir gerçeklikte olduğunu anladığında lamba daha hızlı yanıp sönmeye, nabız sesleri kulaklarını daha şiddetli dövmeye başladı.

Güp güp, güp güp, güp güp...

Neredeyim ben?

İnanmak istemese de anlıyordu. Daha doğrusu anladığı şeyi, gerçeği, içine sindirmeye çalışıyordu: Kalp atışlarını taklit eden ışık ve ses oyunları dolu bir kâbus evi.

Ayağa kalktı. Çıplak ayakları soğuk ve pürüzsüz zemine değince ürperdi. Birkaç adım atıp sağ taraftaki duvara ulaştı. Gözleri, bir belirip bir kaybolan kızılığa alışmıştı. Duvarı baştan aşağı inceledi. Bir kamera ya da minik bir pencerenin ardında kendisini gülerek izleyen tanıdık yüzler görmeyi umdu.

Kamera şakası fikri, tutunduğu son daldı. Ama hiçbir şey bulamadı. Bomboş bir sayfa gibiydi duvar. Kaderini yazacağı boş bir sayfa.

Diğer üç duvara da aynı umutla yöneldi ve her seferinde hüsrana uğradı. Boş duvarlar, ona bir şey söylemiyordu. Ne bir cevap ne de bir çıkış yolu. Bağırıp çağırmak işe yaramıyordu, öfkelenmek işe yaramıyordu, beklemek işe yaramıyordu. Umutsuz bir halde olduğu yere çömeldi, sırtını duvara yaslayıp ileri geri salınmaya başladı. Delirmek üzereyken yerde, yatağın altında, minik bir karaltı dikkatini çekti. Odanın doğasına uygun olmayan garip bir şey. Hareket eden bir şey!

Kalp atışları hızlanınca sesler ve kızıl-karanlık savaşı da hızlandı. Emekleyerek ilerledi ve yatağa yaklaştı. Oda, yüreğini titreten şiddetli baslarla kızıl okların saldırısı altındaydı. Avuçlarıyla kulaklarını kapadı, olmadı. Nabzının sesini hem içinde hem dışında bütün şiddetiyle hissediyordu. Yatağın altına bakmaya korkuyordu. Belki de hayal görmüştü. Belki de orada hiçbir şey yoktu. Belki de deliriyordu.

Kalbi gümbürdüyor, oda gümbürdüyor, dünya gümbürdüyordu. Şu an tüm evren bu olaya şahitlik ediyormuş gibi hissediyordu. Korkudan ölmek üzereydi. Titriyordu. İçinden bir ses vazgeçmesini söylese de dinlemedi. Çok ani bir kararla yanağını zemine dayadı ve bakışlarıyla yatağın altını taradı. İşte oradaydı. Bekliyordu.

1. KISMIN SONU

Çağlayan Babacan'ın, Motto Yayınları'ndan 2023 yılında çıkan ikinci polisiye romanı 'Arabulucu', 404 sayfa.

Türk Dili ve Edebiyatı mezunu olan yazar, Kişiler Arası İletişim alanında lisansüstü eğitimini tamamlamıştır. Eğitim ve beden dilini kullanmayla ilgili sekiz kitabı bulunmaktadır. Ayrıca yalan tespiti üzerine eğitimler vermektedir ve bu konuda ulusal kanallardaki çeşitli programlara uzman olarak katılmaktadır.

Son kitabı 'Arabulucu' oldukça hacimli bir kitap. Ancak bu hacim gözünüzü korkutmasın, kitabı elinize alırsanız su gibi akıp gitmeye başlayan kurgu hem seri cinayetlerin peşinde aksiyon dolu bir koşuşturmacayı hem de inanılmaz hikâyeler ve bilgilerle kaliteli zaman geçirmenizi garanti ediyor. Yazarımızın dili o kadar akıcı ki anlattığı hikâyeler ve verdiği bilgiler arasında bir an olsun durmak istemiyorsunuz.

Başlangıçta Polis Müzakere Timi Amiri Komiser Talat Toksöz'ün hikâyesine göz atıyoruz. Komiser Talat, intihara teşebbüs eden insanları ikna etmekle görevli çok başarılı bir komiser. Ancak bir süre sonra, yaşamasının lüzumsuz olduğunu düşündüğü kişileri kendilerini öldürmeye teşvik etmeye başlar.

Bir de Cinayet Masası'nın efsane amiri Veritas var. Yaz kış trençkot giyen, özensiz ama çok zeki ve sıfır faili meçhullü komiser.

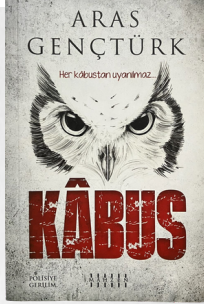
Bu ikisi ne alaka mı?

Talat Komiser'in geçmişte intihardan vazgeçirdiği insanların garip ritüellerle ve hiçbir iz bırakılmadan öldürülmeleriyle Veritas'la yolları kesişir. Bu arada, İstanbul'un en popüler radyo yapımcısı Yağmur Adam'a gelen telefonla katilimiz, kendine Zebercet adını takmış, işlediği cinayetleri anlatmaya başlamıştır.

Bu olaylardan sonra Talat Komiser açığa alınır, kendi geçmişini sorgulamaya başlar ve Mardin'e gider. Oradan da varoluşa meydan okuyup ölümsüzlüğü arayan ve çocuklara musallat olmuş çılgın bir katilin peşine düşer.

Sözün özü, temposu düşmeyen, ilginç bilgilerle süslenmiş, tadı damakta kalacak bir polisiye roman...

'Nasıl öleceğini mi bilmek istersin, ne zaman öleceğini mi?'

Bülbül bağı girmez iken, Baykuş kondu güle gardaş.

Hayvanların kitap kapaklarında kullanılması yeni bir şey değil. Etinden, sütünden, yumurtasından, kılından, yününden, tüyünden yararlanan insanoğlu elbette suretlerinden de yararlanır. Hatta imkânı olsa canlı baykuşu kitabın içine sokar, okuyucuya satar. Düşünün bir, kapağı açtınız, gözleri cıva gibi parlayan bir baykuş ötmeye başladı. Ödünüz bokunuza karışmaz mı? Kapakta, baykuşun arkasında saklanan bir yaban domuzu da var gibi geldi bana, böğürtüsünü duydum. (Şu orman işini bırakma zamanı geldi sanırım.) Neyse biz kitabımıza dönelim. Aras Gençtürk'ün ilk eseri "Kâbus", kapağında bir baykuşun ciddi ciddi yüz ifadesi takındığı, arkasında ise insanı elinden bırakamayacak

kadar ürkütücü bir e-posta iddiası barındıran bir polisiye roman. Ancak, bu kitabı okurken polisiyenin zirvesini beklemek yerine, en tepede birkaç baykuşun arkasında saklanan bir yavru yaban domuzu ile karşılaşmanız daha olası gibi duruyor. (İstifa etme fikri çık aklımdan)

Ogün adlı gazetecinin şehirden uzakta izole yaşamı, bir gün gelen bir e-posta ile darmadağın oluyor. Herifin ilk düşüncesi "Acaba bana yeni bir iş mi çıktı?" olurken, olaylar hiç de öyle olmadığını gösteriyor. E-posta, Ogün'ü karanlık ve gizemli olayların içine sürüklerken, bir yandan da onun iç dünyasını kâşif misali karıştırıp duruyor. Baykuş gibi her şeyi gözetlemek isteyen biri var gibi geldi bana, kim bilir? (Ulan foto kapanları da kontrol etmeyi unuttuk.)

Roman, Gerilim Yükleme 101 dersinde birinci olabilir. Zaten ödül de almış, şimdi bakamadım kim vermiş diye, bana kuşlar söyledi. Zaten ben börtü böcekle, kuşla çimenle, çamın kozalağıyla konuşan bir tipim. Bana bakmayın o yüzden. Tabii öyle bedavaya polisiyenin zirvesini yaşamak yok! Kitabı okurken bir yandan da gözlerinizi ovuşturmanız gerekecek. Çünkü bu roman, sizi öyle bir içine alıyor ki, elinizden düşüremiyorsunuz. (Off, yazının ekini eklemedik!)

Eğer bu romanı okumaya karar verirsiniz, kesinlikle yazarın uyarısına kulak verin: Kitabı başlamadan önce tüm işlerinizi bitirin, okurken sık sık tırnaklarınızı kontrol edin, zira onları kemirmekten kendinizi alamayabilirsiniz. Özellikle tuvaletinizi falan önceden yapın, çünkü romana ara verip tualete gittiğinizde büyük bir sürpriz yaşayabilirsiniz: klozetin içinden bir gizemli mektup çıkabilir! (İstifa mektubunu yazıyorum, Oh God My.)

Yarım kalan sevgiye, şu emanet gülmeye, yaşamadan ölmeye, itirazım var..

Seksenlerde yazılama yapan devrimci abilerimden öğrendiğim bir şey varsa o da "Silinen yazılamanın üzerine aynı yazılama yapılmaz!" kuralıdır. Kapağı yapan arkadaş hem bu kuralı bilmediğinden (Herkes devrimcilerle büyümüyor tabii) hem de hayatında yazılama yapılmış bir duvar görmediğinden olacak paintte spreyle kireçlemiş duvarı. Oysa ülkemiz Faşistleri de Devrimcileri de İslamcılar da bilir ki kireç, fırçayla sürülür duvara. Kitabın tek falsosu bana göre "Paint Terk" kapağı. Neyse bırakalım günümüz paintçi grafikerlerini de Müslüm Baba'nın dediği gibi "Hayalle yaşarken gerçek dünyada zamanı içmişiz haberimiz yok!" diyen Emrah'la Ulaş'ın ödüllü romanına bir göz atalım. (Bu arada bu ödülü verenler işi biliyor gibi bir tat aldım.) Eğer polisiye romanları seviyorsanız ve benim gibi klasik tarzlardan sıkıldıysanız, alın size mis gibi Kör Kanun!

Kapağındaki mapushane duvarında 'Kör Kanun' yazar kitabın kapakları arasında Türkiye'nin en çığgın dönemlerinden ikisine (Seksen öncesi- Milenyum sonrası) yolculuğa çıkıyorsunuz. Hani derler ya, 1977'nin asi ruhunu, günümüzün gizemli cinayetleriyle birleştir, karşına Kör Kanun çıkar! (Tamamen ben uydurdum) İstanbul'dan Zile'ye (Niye Zile, misal Turhal da bu konuda başarılı olabilirdi) uzanan bu hikâye, devrimci Can'ın

1977'de başlayıp yarım kalan öyküsünü, 30 yıl sonra Songül'le

tamamlıyor. Ailelerinin farklılıklarına rağmen aşkla bağlı olan bu ikili, sizi acıya, aşka ve gizeme sürüklüyor. Hem de öyle bir sürüklüyor ki, cinayetler, kayıplar ve unutulmaz karakterlerle dolu bu romanı bitirmeden işemeye gidemiyorsunuz. (İşkembemiz büyükse çok daha rahat okursunuz romanı) Kapağındaki ufak slogan gözümde kaçmadı. Yazarlar, "Bazen ölüm, mükafattır." demişler ya (mükafatı cümle içinde başka yerlerde kullanmamışlar) ben de 'AFFETMEK bir erdem, unutmaksa aptallıktır." diyorum. Emrah Poyraz ve Ulaş Özkan, okuru ülkemiz yakın tarihinin acılarına sürüklüyor ama unutmadan şunu da söylemeliyim, bu kitap sadece ciddi bir polis soruşturmasından ibaret değil. İntikamın taze ve lezzetli hali var. Bir de Netflix'teki diziler gibi iki gay karakter olsaydı, tadından yenmezdi.

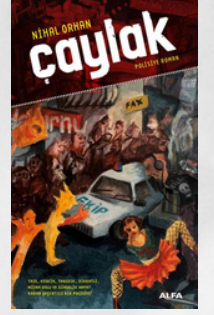
Yarın mahşer günü dava ederim. Siz mahşer yerine gelmez misiniz?

Bir ressama, "Memlekette ortalık karışık ağabey, ortaya karışık bir resim yapsana!" deseydim çizeceği resim buna yakın bir şey olurdu. Hatta üşenmedim, yeni dönem favori yapay zekâ araçlarından birine promptları (İngilizcem de var) girdiğimde bu kapağa benzer bir görsel çıkardı. Neyse işte, kitabın kapağı sanki bir toplumsal olay dekorasyonu gibi: bir ekip otosu, DJ, yanan bir adam, kalabalık içinde kaybolmuş karakterlerle tam bir kaos ortamı. İnsan, acaba bu polisiye roman mı yoksa Sevimsiz dedenin 155'i aradığı bir eylem anlatısı mı diye merak ediyor. Bir de kürtaj yapan muhabir olsaydı tadından yenmezdi kapak. Bizim memleketteki Anglosaksonlar puzy puzy konuşur, cozy sever, hard boiled okumaz, alaturka noirlardan uzak dururlar. Şöyle bir bakındım, ne demişler kitap hakkında diye, yine puzy puzy konuştuklarını fark ettim. Muhtemelen bu romanı cozy (Rahat) koltuklarında, fizzy (Gazlı) işkembeleri şişikken, pencerelerindeki hazy (Puslu, Bulanık) görüntüye bakarken, dizzy (Baş dönmesi) eşliğinde okumuş olacaklar ki Sleazy (Kalitesiz/Ucuz) yorumlarda bulunmuşlar. Ne yaptysam bunların fuzzy (Karışık) zihinlerinde ne geçtiğini anlayamadım. Aynı kapaktan da bir şey anlayamadığım gibi. Snoozy'yim (Uykulu) ondan meramımı tam anlatamadım. (Bir York Dükü değilim ama gerektiğinde ve erektiğinde İngilizcemi konuşturur, kalitesiz bir çevirmene rahmet okuturum.)

Neyse bırakalım bizim Anglosaksonları da arka fonda Ceylan çalan gerçek dünyamıza dönelim. Romanımızın ana karakterleri Alaturka bir noir film setinden fırlamış gibi: dedektif Sinan Uyan, acemi, özentili ve biraz da hırs dolu. O kadar hırs dolu ki cinayet labirentine girmeden önce hiçbir labirent deneyimi yokmuş gibi davranıyor. Emniyet içinden çıkılmaz bir halde kaynarken, Sinan Uyan da "Ben buradayım!" diye bağırarak adeta bir çaylak sinyali veriyor.

Bir de avukat var: Ömer Şanlı. Evli, iki çocuk babası ve sönük bir avukat. Ama ne tuhaf ki evli olmasına rağmen yasak bir aşkın peşinde! (Tanıdık geldi mi?) Adam, adeta "Cinayet araştırması yapmak istiyorum ama önce hukuk okuyayım!" demiş gibi. Polisiye romanların avukatlık sınavına hazırlık hali gibi bir şey bu.

Sonuç olarak, "Çaylak", polisiye dünyamızın cozy adamlarına (madam mı deseydim), hardboiled'a geçiş yapmak istemeyenlere ve alaturka noir eserlerden hoşlanmayanlara hitap etmiyor. Bu kitap da ödüllü, demek ki jüriye de Cozy hitap etmiyormuş. (Kahkaha atarak yazdığımı itiraf etmeliyim) Ama eğer siz de bu kalabalık eylem yerinde Suçüstü yakalanmak istemiyorsanız belki de en iyisi bu kitabı okurken gaz maskesi takabilir, yanınızda her ihtimale karşı limon suyu/sirkesi, eldiven alabilir, gerektiğinde hızlı koşmak için spor ayakkabı tercih edebilirsiniz. Zira bu kitabın içindeki labirent, sizi gizemli bir eylemin içine çekebilir!

Zengin isen ya bey derler ya paşa, fakir isen ya Abdal derler ya cingane haşa...

Kapağı gördüğüm anda aklıma ilk gelen şey, birinin tweet atması ve savcının bu tweet atanı evinden almak için koşturmasıydı. Ardından, savcının genellikle kolluğu kullanarak hareket ettiği gerçeği aklıma geldi. Koskoca bir savcının neden koşturacağına dair düşüncelerim yoğunlaştı. Sonra fark ettim ki, bu silüet belki de bir savcıyı değil, tam da tweet atan birini temsil ediyordu! Dur bir dakika, acaba o kişi tweeti atan mıydı? Her neyse, bu kapak benim kafamdaki düşünceleri kamçıladi. Kapağı hazırlayanın ne düşündüğünü merak ettim. Belki de hiçbir şey düşünmemiştir. Neyse, hayat devam ediyor!

Ne güzel demiş Neşet Baba, "Üzgünken; bir gün öleceğini hatırla, kızginken; karşıdakinin bir gün öleceğini hatırla..." "Hatırla! diyor bu kitap da ama siz hiç unutmayacaksınız bu macerayı! Siyah font üzerinde 'Hatırla' yazan, hareket eden bir silüet... (Unutmayın diye hatırlattım.) Burada başlıyor olaylar! 20 yıl önce yaşanan vahşi cinayetlerin katili geri mi döndü yoksa? Evet, 'Ebeveyn Katili' yeniden sahnede! Hem de genç savcı Ethem'in hikayesiyle birleşerek!

Bu kitapta savcı Ethem'in macerasına tanık olacaksınız. Anne ve babaları gece evlerinde, çocukları uyurken katleden gizemli katil tekrar ortaya çıkmış ve tabii ki bu işi çözmesi gereken kişi de genç savcı Ethem! Onun için katili yakalamak sadece bir iş değil, karanlık geçmişini hatırlamanın ve aydınlatmanın da tek yolu.

Durum ciddi! Ama emin olun, sayfalar arasında kaybolurken kahkaha atmadan çıkamayacaksınız. Anlatı tempolu, karakterler merak uyandırıyor, tabii ki gizemlerle süslü bir hikâye var ve kitap yine ödüllü (Arkadaş ne kadar çok ödül alan kitap var!) Birileri yine çatır çatır çatlamış. (Hatırla, daha kapağı görür görmez bir savcı var demiştim işin içinde.)

Emek verilmiş bir polisinin içinde kaybolmak istiyorsanız, işte burada! Cinayetler, sırlar ve aydınlatılmayı bekleyen karanlık bir geçmişle dolu bu kitap, okurken sizi kendine çekecek. 'Hatırla'tmadı demeyin!

Siz de kitap kapaklarınızın bu köşede tahlil edilmesini isterseniz kapağınızı yüksek çözünürlüklü olarak, konu kısmına **KAPAKTAN KAPAĞA** yazarak [sucustu\[et\]sucustu.net](mailto:sucustu[et]sucustu.net) adresine gönderebilirsiniz.

ERLİK'İN ÇOCUKLARI

1. KISIM: KARA KIZIL

Koridorun sonundaki odada yalnız. Sırtı iki büklüm çalışıyor. Kimse kalmadı okulda. Ondan başka hiç kimse. Bir tek güvenlikçiler var. Onlar için yapılmış kapının hemen yanındaki kulübede şov programı izleyerek geceyi ve zamanı öldüren güvenlikçiler. Görev yerlerine geçmeden önce sınıfları kontrol ederken görmüşlerdi onu. Hocadan izin aldığı, geceyi orada geçirebileceğine dair, kâğıdı uzattı. Bölüm başkanının imzası onları hemen ikna etmişti. İyi çalışmalar dileyip yerlerine geçtiler. Onunki çalışmak değildi. O işine gömülüyordu. Aslında hiç acelesi yoktu ama günlerdir rüyasına giren o sahneyi resmetmezse sanki o rüyadan da kurtulamayacaktı. Kızıl karanlığın içinden çıkan karanlık bir tilki. Buz gibi ve koyu. Normalde bir tilki onda sıcaklık hisler uyandırmalıydı. Hoş, çocukluğunu düşününce sadece sıcaklık hisler de oluşmuyordu. Babaannesinin evinde içi boşaltılmış ve insan eliyle doldurulmuş bir tilki vardı. Düşünsenize bir canlının içini boşaltıp kendi isteğinize göre dolduruyorsunuz. O zamanlar bunu yapan avcılar tanrı yerine koyardı. Kötü tanrılar. Ama tanrıları işte. Şimdiyse nereden bakarsa baksın bu tanrıya şirk koşmaktı. Sonra işte kendisinin de o tanrılardan farkı kalmadı. Her sanatçı biraz da tanrıdan rol çalmaz mıydı? Küçük tanrılar değiller miydi onlar? Belki de tanrıların kötü birer taklidiydiler. Evet, olsa olsa kötü birer taklit olurlardı. Öyle olmasa bir rüyayı çizmek neden bu kadar zor olsundu. Üstelik tilki vardı sadece. Adını aklından geçirirken bile tüyleri diken diken olmuştu. Küçükken boynuna doladığı, sohbet ettiği o turuncu tilki gibi değildi bu. İriydi ve kapkaraydı. Hiç öylesini görmemişti. Belki de kara tilkiler yoktu ya da asırlar önce yaşayıp yok olmuşlardı. Olamaz mıydı? Olurdu. Korkudan iyice bükülp kamburu çıktı.

Ama bir kara tilki üstelik rüyadaki bir kara tilki benim gibi koskoca adamı bu kadar korkutabilir miydi? Belki yedinci kez rüyama girmeseydi bu kadar korkmazdım. Korktum. Ama ben korkularımdan kaçmam. Hiçbir zaman kaçmadım. Onları yok ederim. Şimdi bu kara tilkiyi de yok edeceğim.

Gerekirse bütün gece uyumam. Hem uyursam yine ziyarete gelir. O beni ziyaret edemeden ben onu ziyaret edeceğim. Bu kadar büyük bir tablo olamazdı yanımda da götürürdüm. Fakat ne bu tabloyu ne de tüm bu malzemeleri yanımda taşıyamazdım. Allahtan Sinan hoca izin verdi. Gerçi aba altından da sopasını göstermeyi ihmal etmedi. Benden başkası olsa izin vermezmiş. Bana güveni sonsuzmuş hem o yarışmada da üniversitemizi en iyi şekilde temsil edeceğime de inancı sonsuzmuş. Ne çok sonsuz. İyi ki işgüzar güvenlikçiler sohbet etmek için kalmadılar. Gerçi tek kişi olsaydı kesin başıma ekşirdi. İki kişiler diye bana ihtiyaçları kalmadı. İnsanlar ne çok konuşuyor bu ülkede ve ne kadar sınırsızlar. Okumuşu, okumamışu, cahili falan alakası yok. İnsanlar sınırlarını bilmiyorlar. Her gün sınırlarıma tecavüz ediliyor ve ben sadece yüzüme yerleştirdiğim sahte gülümsemeyle karşılık veriyorum. Oysa ben ihtiyacım olmadan kimseyle konuşmam, arkadaşım diyeceğim bir iki kişi var, onlarla da birbirimizi hiç bunaltmıyoruz. Aile zaten geride kaldı. Mesela şu tabloya iznim olmadan kim bilir kaç kişi baktı. Hadi, bakın tamam, ama ya o soru sormalar. Yahu illa size ne, cevabını mı almalısınız. Bak ve geç. Hem bu haliyle de kimse bir şey anlayamaz. Dersin sonunda lavaboya gidip döndüğümde hademeyi gördüm mesela tam karşısında. Ne anlayacaksın yahu sen? Bitse bile ne anlayacaksın? Koca bir hiç. Allahtan konuşmuyor, soru sormuyor. Selam verecekse bile kafasıyla selam verip gidiyor. Engelli kontenjanından mı girmişti acaba diye epey dedikodusu yapıldı. Görünen fiziksel bir engeli yok ama belki sağır belki de dilsiz hem belki de hafif zihinsel engeli vardır. Kafasındaki koca şapkadan ve kulaklıklardan yüzü de seçilmiyor ki anlayalım. Tuhaf biri ama sessiz. Benim için bu ikinci özellik yeterli. Asla sınırları ihlal etmiyor. Beni görür görmez kafasıyla selam verip uzaklaştı mesela. Ama giderken de birkaç saniye kadar durup resme son bir bakış attı. Ne anlayacaksa. O baktığı zaman sadece orman, karanlık ve silüetler vardı. Tıpkı rüyamdaki gibi. Şimdiyse...

Merhaba küçük kara tilki. Artık karşında bir zevk sigarası içebilirim sanırım. Hem bu bir rüya değil ve ben senden kaçmak zorunda değilim. Sen kendi karanlığında tehdittin. Burada hiçsin. Uuu sigaranın dumanıyla ne kadar da gerçek oldun. Seni böyle sergilemeliyim; arkadan altına doğru led ışıklar döşeyip duman vermeliyiz. Tam bir korku filmi sahnesi. Kızıl kara kâbus? Ne dersin ha yakıştı bence sana bu isim. HAYIR! HAYIR! SEN DE KİMSİN! HEY HEY HEY. O YANINDAKİ? SELAM KÜÇÜK DOSTUM. BAK BEN DE SENİ ÇİZMİŞTİM.

babamın sana selamı var. seni bekliyor.

BABAN KİM?

Erlik Han. şşşşşş

-----000-----

Bu kadar karanlık fazlaydı. Nasıl hiçbir yerden tek bir ışık huzmesi geçmez. Özellikle mi? Hayır, imkânsız. Bastığım yer uzuyordu. Kulağımda Caruso. Ama Andrea Bocelli'den. Andrea uzatıyordu. Ayağımın altındaki yer uzuyordu. Dışarıda fırtına olsaydı muhakkak Pavorotti'den dinlerdim. Ne bu balçık gibi? Ama bu sabah güne görece huzurlu başlamıştım.

Huzur, üst komşunun çocuklarının erkenden uyanmadığı sabah demekti. Benim altımda bir sürü barzonun takıldığı bir oto galeri vardı. Beni sevmeyen barzolar. Nefretle bakan. Karşılıklıydı tabii nefretimiz. O kadar ayrı dünyaların insanıydık ki nasıl sevebilirdik birbirimizi. Profesör diye bağıyorlardı. Çatlak profesör. Neden? Çünkü üniversitede çalışıyorum. Nereden duydularsa duymuşlar. Muhtemelen emlakçıdan. Zevzek herif. Bazen insan ne kadar görünmez olmaya çalışırsa çalışsın daha çok göze batar. İster grilere bürün ister karalara, farklıysan seni fark etmeleri an meselesidir. Bazen de tam tersi işte ne kadar görünür olmak, meşhur olmak istersen iste. Olmazsın. Kimse seni görmez, duymaz. Benim kimseye bir zararım yok, kimseyle bir iletişimim de yok. İnsanları sevmiyorum. Çocukları, gençleri seviyorum ama. Onların varlığı dünyayı tazeliyor. Göremeseler de ben onlara bakarken ister istemez bir gülümseme kaplıyor yüzümü. Göremezler. Göremeyecekler.

Burada çalışmaya başladığımda da dünyalar benim oldu. Zeki, çok zeki çocuklar var burada. Değişikler. Benim geldiğim yerde bunlar gibi çocuklar yoktu. Belki de vardı, ben görmemişim. Hiç uğraşmıyor bu çocuklar benimle. Hayalet olmayı becerebildiğim tek yer burası. O yüzden sabahın köründe ilk gelen ve her akşam buradan son ayrılan hep ben oluyorum.

Nasıl oldu hatırlamıyorum. Aslında hatırlıyorum ama sanki o anların üzerine sis perdesi indi. Dumanlı. Çocuğun resimde yaptığı gibi. O lanetli resimde. İlk defa dün akşam görmüştüm. Ne zaman başlamıştı, ne zaman o aşamaya gelmişti bilmiyorum. Genelde başladıkları resimlerin ilk ve son halini, gelişimini görürüm, izlerim. Bundan da büyük keyif alırım. Ama bu resmi yapmaya ne zaman başlamıştı, bilmiyorum. Çocuk okulun en yaratıcı öğrencilerinden biri, biliyorum. Hocaları hem yüzüne karşı bunu söylüyorlar hem de arkasından övgü ve hayranlıkla bahsediyorlar. Hatta bazıları bence onu kıskanıyor bile. Çünkü bir çocuk hem bu kadar yakışıklı hem de bu kadar yetenekli olsun, zor bulunur şeydi. Biraz sessizdi sadece, diğerleri gibi değildi. Benim gibiydi daha çok. Kimseyle konuşmuyordu. Bazen işte. Belki iki defa onu yaşitlarıyla sohbet ederken gördüm. Hep sessizdi. Sanki fırçasıyla konuşuyordu. Dün yine kendisini kaptırdığı bir akşamdı belli ki. Sanki rahatsız olmuştu resmine bakmamdan. Oysa asıl rahatsız olan bendim. Kim o resme bakıp da irkilmezdi ki? Ürkütücü ve büyüleyici. İkisi aynı anda tarifi zor, fakat gerçekte işte, oradaydı. Böyle bir olay yaşanmasa da ürkütücüydü. Ya şimdi? Şimdi dehşetin resmi o. Koşarak çıktığını hatırlıyorum. Ayaklarım her adımda azalarak yere yapışuyordu. Kan izi koşuyordum. Kan izi. Balçık gibi yapış yapış. Sonrası kargaşa. Polisler, güvelik görevlileri, kameralar, sorgular. Caruso'nun her versiyonu çalışıyordu. Sıra Pavorotti'deydi. Güçlü, çığlık çığlığa. Tüm bedenim çığlık atıyordu. Hiçbir şeye dokunmayın dediler. Sınıfın bulunduğu koridora sarı bantlar çektiler. GİRİLMEZ. Kim nasıl girecek ki zaten oraya? Koridoru temizleyin, dedi biri. Bana? İfademi aldılar ve bıraktılar. Eve geçtim. Alaycı oto galericilerin bile gülüşü dondu. Eve girer girmez ayakkabılarımı çöpe atıp kapının önüne bıraktım. Bir daha onları giyemezdim. Çocuğun kanı bulaşmıştı her yerine. Sonra tuvalete geçtim ve yüzümü gördüm. O zaman anladım, korkmuşlardı. Oto galeride oturanlar benden korkmuşlardı. Ben de kendimden korktum. Aynaya baktığımda çocuğun son hali geldi gözümün önüne. Sonuna kadar açık gözleri bir şeyler der gibiydi. Sanki bir gülümseme vardı yüzünde. Kulağının altından başlayıp kasığına kadar inen derin pençe izi, gülümsemesini gölgelemiyordu. Her yer kandı. Onu bulduğumda boynundan sızmaya devam ediyordu. Üstü çıplaktı. Neden soyunmuştu acaba? Belki de soymuşlardı onu. Katiller soymuştu. Evet, belki de birkaç kişiydiler. Peki, o kara kızıl tilkinin üzerine sıçrayan kan? Sanki resimdeki tek eksik kandı. Onun kanı. İmzası gibi. Tanrım neler düşünüyorum ben? Tanrım mı? Neredeydin sayın tanrı? Çok güzel bir çocuğun sana ihtiyacı vardı? Acı çekmemiştir.

Zaten çabuk olmuş. İnsanlar ne çok konuşuyordu ah. Nereden biliyordunuz? Yanında mıydınız? Acaba o kara tilki mi fırlamıştı resimden? Belki de pençeleri kocamandı ya da fondaki o ürkütücü silüetler mi fırlamıştı da öldürmüşlerdi güzelim çocuğu. Belki de.

Sıcak suyun nasıl böyle bir etkisi olur inanılmaz. Sanki üzerime bulaşmış tüm pislik aktı gitti. Ve sis perdesi kalktı. Odanın tamamı bir tablo gibiydi. Çocuğun tablosu odayı kaplamıştı. Şimdi daha net hatırlıyorum. Tuhaf bir karanlıktı. Işığı olan bir karanlık. Kırmızıydı. Meğer kan, karanlığı aydınlatabiliyormuş. Meğer kan, karanlıkta da görünüyormuş. Çocuk resme bakıp sırtıyordu. Çıplak göğsünde tırnak izleri ve kan. Gözbebeklerinde kendi resmindeki kara tilki...

O KİMDİ?

Ne zaman uyudum? Tanrım o kadın... Yanındaki kara tilki.

1. KISMIN SONU

Agatha'nın Anahtarı Melih GÜNAYDIN

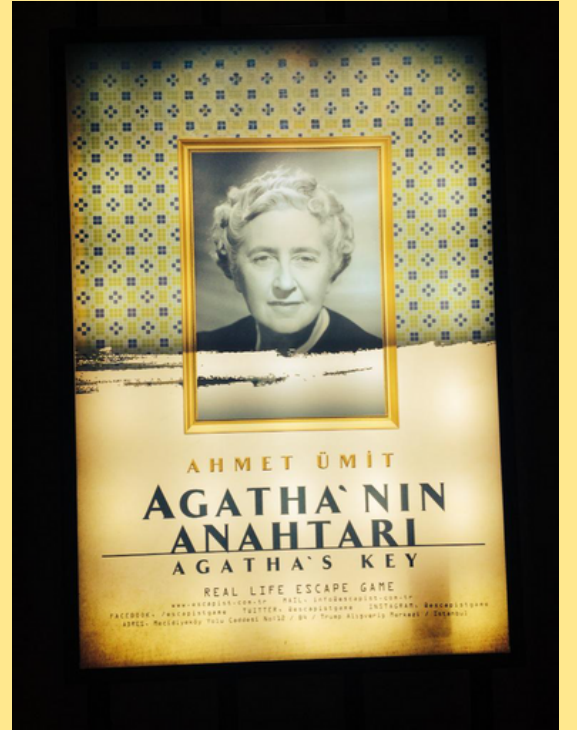
Geçtiğimiz hafta eşimle birlikte "Agatha'nın Anahtarı" kaçış oyununu denemek üzere Trump Tower Alışveriş Merkezi'ne gittik. Escapist firmasının Pera Palas Oteli'nde sunulan "Kusursuz Cinayet Yoktur" temalı oyununu oynayarak, bulmacaları çözerek gerçek bir cinayet çözme deneyimi yaşadık ve bu keyifli deneyimimizi sizinle paylaşmak istiyorum.

Oyun, Ahmet Ümit'in eserinden ilham alarak tasarlanmış ve Pera Palas'ın tarih kokan asansörleri ile otel odalarını kullanarak katılımcılara eşsiz bir atmosfer sunmuş. Agatha'nın Anahtarı kaçış oyunu, İstanbul'un simgesi olan bu otelin lüks ve nostaljik çevresiyle bütünleşmiş. Zekânızı sınavan, gizemleri çözen ve Agatha Christie'nin kaybolma hikâyesine hızlı bir şekilde adapte olmanızı gerektiren oyun, sade ve zarif bir tasarımı benimsemiş.

Deneyim boyunca, Escapist'in uzman ekibi katılımcılara unutulmaz bir tecrübe yaşatmanın yanı sıra "Kusursuz Cinayeti" çözebilmeleri için 5 adet ipucu (Eğer zorlanırsanız 6. ipucunu talep edebilirsiniz) sunuyor. Bu ipuçlarına ulaşmak için asansörün başındaki düğmeye basmanız ve nostaljik telefonun çalmasını beklemeniz gerekecek.

Biz iki kişi olarak zorlandık, bu nedenle bence en az 4 kişi bu gizemi çözmek için katılmalı ve birlikte hareket etmeli. Sonucun size tatmin edici geleceğine eminim. Eğer bu etkinlikte yer almak istiyorsanız, Escapist'in resmi web sitesinden rezervasyon yapabilirsiniz.

Unutulmaz bir deneyim ve keyifli bir gün için Agatha'nın Anahtarı kaçış oyununu denemenizi kesinlikle öneririm.

Fotoğraf: Ahmet ÜMIT (X hesabı)

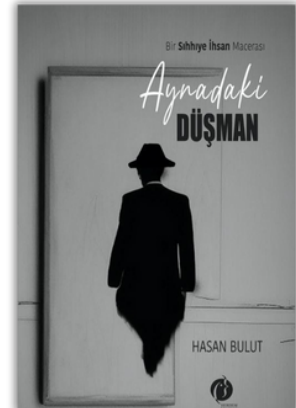
YAZARLAR VE KARAKTERLERİ

Hazırlayan: Aras Gençtürk

Bazı karakterler vardır yazarıyla birlikte, bazıları vardır yazarının önünde anılır. Kimi meşhur olur, dillere dolanır; kimisi hak ettiği değeri seneler sonra kazanır. Hele bazıları vardır ki kitaplar boyunca takip edilir, huyu suyu ezbere bilinir... Kısacası polisiyede 'karakter' vardır ki, önemi ve yeri tartışılmaz!

Suçüstü olarak istedik ki günümüz polisiyesinden yazarlarımızla konuşalım; onlardan kahramanlarını nasıl yarattıklarını, nasıl bir gelişim süreci geçirdiklerini, kurguyu ve gerçekliği ne şekilde harmanladıklarını öğrenelim. Yani kısacası, yazarlardan karakterlerini dinleyelim...

Yazarlar ve Karakterleri'nin ilk konuğu Kristal Kelepçe ödüllü yazar **Hasan Bulut**. İyi okumalar dileriz.

TASARIM NOKTASI

Okuyanlara ilginç gelecek bir başlangıç yapmış olsam da yarattığım karakterlerden biri olan ve 'Aynadaki Düşman' ile hayat bulan Sıhhiye İhsan'ın dedemle doğrudan bir ilişkisi var. Özellikle çıkış noktası olarak dedem, Sıhhiye İhsan'ın ta kendisiydi.

Dedemin hikâyelerini bir noktada anlatmam gerektiğini hissediyordum. Bu bir istek miydi yoksa zorunluluk mu, emin değilim; elimde oldukça derin bir kaynak vardı ve olduğu haliyle, hiç süslemeden bile yazsam hayli ilginç bir karakterdi. İşim bu açıdan kolaydı, fakat yazın hayatımın uzun bir bölümünde bunu denemedim. Çünkü henüz nasıl anlatacağımdan emin değildim. Bir biyografi yazmak niyetinde hiç olmadım. Belki o haliyle bile ilgi çekebilirdi ama ben genellikle okumayı sevdiğim türlerde yazmayı seven biriyim. Bu sebeple dedemin kişiliğine katacaklarımla birlikte yeni ve biraz da farklı bir karakter yaratmam gerekiyordu.

Okumayı sevdiğim türlerde yazmaktan hoşlandığımı söyledim. Fantastik edebiyatı da çok seviyorum; dolayısıyla başta isimsiz bir karakter olan, sadece bir lakattan ibaret Sıhhiye'yi fantastik bir hikâyede kullanmayı düşündüm. Ne de olsa dedemin etnik korku ve fantastik sayılabilecek birçok hikâyesi vardı zaten. Çoğunu yaşamış gibi anlatırdı, belki de yaşadığına inanıyordu ama abartarak hikâyeleştirdiği hatıraları benim için her ne şekilde olursa olsun iyi bir kaynaktı.

Sıhhiye karakterinin fantastik bir çerçeveden sıyrılıp daha gerçekçi bir karaktere bürünerek Sıhhiye İhsan olması, benim doğup büyüdüğüm çevreye dair bir şeyler anlatma isteğimle birlikte gelişti.

İlk iş olarak ona bir lakattan fazlasını vermem gerekiyordu; doğrudan dedemin adını vermedim. Evet, karakter büyük çoğunlukla ondan esinlenilerek yazılacaktı ama birçokları gibi ben de ismini dedemden alan biriyim. Bir yazar romanında kendi ismiyle bir karakter yazamazdı. Ya da bana çok şık gelmedi. Dolayısıyla Sıhhiye karakterinin ismi dedemin ismiyle aynı kökten gelen ve bizde de yaygın kullanılan bir başka isim oldu: İhsan. Bu isim, karakterin motivasyonu da oldukça tutarlıydı; lütuf, iyilik.

Hal böyle olunca, Sıhhiye bir anda Sıhhiye İhsan oluverdi. Dedem gibi fennin ve tıbbın henüz yeteri kadar uğramadığı bir coğrafyada hasta insanlara bildiği kadarıyla yardım edecek, dedemden farklı olarak ise dedektiflik yapacaktı.

KURGU VE GERÇEKLIK

Sıhhiye İhsan karakteri, çıkış noktası itibarıyla kurgu ve gerçekliğin iç içe olduğu, olması gerektiği gibi bir karakterdi zaten. Onun üzerinden hem o coğrafyaya ait hikâyeleri hem de dedemin anlattığı hikâyeleri bir arada sunacaktım. Yani Sıhhiye İhsan bir noktada dedemle doğrudan benzerlik gösterecekken, bir yandan da kurgusal bir karakter olmanın sınırsız özgürlüğünü bir arada barındırabilecekti.

İşin gerçeklik tarafında, karakterin ana motivasyonu bulunuyordu. O başkalarının denemediğini yapmış, kendisine uçsuz bucaksız yeşilliğin arasında yitip kaybolmamak için bir amaç vermişti. İşin sıhhiyecilik kısmını doğrudan dedemin gerçekliğinden almıştım yani. Ayrıca bedenen de onu yansıtmak istedim, tabii yine kurgu olmasının avantajını da kullanarak. Evet, Sıhhiye İhsan sima olarak dedemdi; ama daha uzun ve yapılı bir karakter olsun istedim, çünkü daha büyük fiziksel mücadelelere girmek mecburiyetindeydi. Burada kurguyla gerçekliği harmanladım. Giyimindeki farklılığı da yine dedemin döneme göre şık giyinişine birkaç değişikliklerle riayet ettim. Mesela dedem fotr şapka pek kullanmazdı ama Sıhhiye İhsan'ın en belirgin özelliği bu.

Sıhhiye İhsan, her ne kadar iyi biri de olsa, hepimizin bulundurduğu kusurları da barındıran biriydi; yani mükemmel değildi. Dedem de değildi. İnsanlara yardımcı olan biri de olsa, aynı hassasiyeti ailesine karşı gösterdiğini söyleyemem. Sert ve zor bir insandı. Sıhhiye İhsan da öyle. Evli ve çocukları var; ama onlara yeteri kadar sevgi ve vakit ayırmıyor... Buna ihtiyaçları olduğunu bildiği halde. Bu açıdan bakarsak kötü biri bile diyebiliriz.

KARAKTER YOLCULUĞU

Aynadaki Düşman boyunca Sıhhiye İhsan'ın karakter gelişimi de devam etti. Hikâyeye başladığımdaki İhsan'la son noktayı koyduğum sıradaki İhsan birbirinden farklıydı. En azından benim için öyleydi, çünkü okurun karşısında bulunduğu karakter kırklı yaşlara gelmiş ve artık kişiliği oturmuş biriydi; ben de öyle anlattım zaten. Ama bunu yaparken İhsan'a henüz kimsenin bilmediği özellikler eklemeyi de bırakmadım. Mesela adı konmamış bir duygusal yakınlık... Fazlasını söylemek sürprizi bozar, okuyucuya bırakayım.

İLERİDE

Sıhhiye İhsan, o coğrafyanın tıbbına bir ifade olmaya devam edecek. Karadeniz'in belirgin mevsim geçişleri, benim de yeni bir hikâyeye başlama motivasyonum olacak gibi duruyor. Önce yağmurlu bir sonbaharda, sonra yeşili siyah ve beyaza çevirecek karın altında geçen birer hikâyesi daha olacak. Henüz netleşme de ilkbaharda geçen bir hikâyeye serüveni bitirebilirim diye düşünüyorum.

Hasan Bulut

SUÇUN İZLERİ

WAIF WANDER

YAZAR HAKKINDA

"Avustralyalı yazar Mary Helena Fortune (1833-1911), polisiye kurgu türünde roman yazan ilk kadın yazarlardan biri olarak bilinir. Ayrıca muhtemelen dedektif bakış açısıyla hikâye anlatan ilk yazarlardan biridir. Yazarın eserleri sayısız romandan ve çoğu Mark Sinclair adında bir dedektifin yer aldığı 500'den fazla öyküden oluşur. Mary Helena Fortune, eserlerini genellikle "Waif Wander" ve "W.W." takma adları altında kaleme almıştır."

ÇEVİRİ: N. BENGİSU GÜNAYDIN

Chinaman's Flat'de yaşanan telaşı tüm detaylarıyla hatırlayanlar vardır. Refahın ve huzurun doruğa ulaştığı dönemde bir kadına oldukça şeytani bir saldırı düzenlenmişti. Saldırı o kadar büyük infial yaratmıştı ki, failin cezalandırılması sadece polisin değil, aynı zamanda halkın da büyük bir endişe kaynağı haline gelmişti.

Dava bana verildi. Sıradan bir dedektif için neredeyse aşılabilir görüncek kadar büyük zorluklarla bezeli olmasından ve bunların üstesinden gelmek büyük bir takdir toplayacağı için görevi memnuniyetle kabul ettim.

Başlangıçta elimde pek bir şey yoktu. Gecenin karanlığında kalabalık bir caddenin ortasındaki bir çadırda, kadının biri yatmaya hazırlanıyordu. Kocası geç saatlere kadar meyhanede kalmayı alışkanlık haline getirmiş. Çok geçmeden daha önceden içeri girdiğini düşündüğü maskeli bir adam, talihsiz kadını yakalamış ve öldüresiye yaralayıp taciz etmiş. O sırada çadırın içi aydınlık olmasına rağmen kadın, maskeli adamın genel görünüşünü zar zor tarif edebilmişti. Saçları açık renkli bıyıksız adam ona Alman uyruklu biri gibi gelmişti. Kısa boylu ve iri yapıydı.

Kadından, önemli bir detay dışında öğrenebileceğim çok fazla şey yoktu. Ne var ki bu bilgi bir benim için oldukça değerliydi. Üstelik işimi de tarif edilemez biçimde kolaylaştırıyordu. Kadın, boğuşma sırasında adamın giydiği pazen gömleğin kolunu yırtmıştı ve şüphelinin kolunun üstünde küçük bir çapa ve kalp dövmesi olduğunu fark etmişti.

Bu kolonide kolu dövme bir adam bulmanın kolay olduğunu farkındaydım. Özellikle de altın aranan kazı sahalarında, bahsettiğim tarzda dövme yarım düzine adamla bir ya da iki kereden fazla muhatap olmamış kimse neredeyse yoktur diyebilirdim. Çapa veya kalp ya da her ikisi birden, dövme meraklısı "beyefendiler" için vazgeçilmez figürlerdi. Birkaç hafta sonra yerel polisin yardımıyla, suçu işleyen adama benzeyen birinin izini Chinaman's Flat'ten yaklaşık on bir kilometre uzaklıktaki bir kazı sahasına kadar sürdüm.

Chinaman's Flat'te yaşamayan ve görünüşe göre orada çalışmaya başladığından beri kamp kurduğu kazı alanını terk etmemiş bu adamla ilgili şüphelerimin nasıl oluştuğunu tüm ayrıntılarıyla anlatmam gereksiz. "Görünüşe göre" diyorum, çünkü olay gecesi çadırında olmadığını kesin olarak bildiğim için bir akşam, çadırını kurduğu düzlüğe doğru yürüdüm. Eşyalarımı sırtıma aldım.

Yemek pişirmek için kullandığı ya da başka amaçlarla ateş yaktığı yere yakın bir kütüğün üzerine oturdum.

Bu kazı alanına McAdam'ın kazı sahası diyeceğim. Burası büyük ve gelişen bir altın madeniydi. Adamımın kamp kurduğu düzlükte birkaç çadır daha vardı. Bu yüzden çalılıkların arasında çadırımı kurabileceğim bir yer aramak zorunda kaldım. İpi bağlayıp çadırımı düzgünce üzerine attıktan sonra, yatağımı hazırlamak için çalılıkları kırdım. Battaniyeleri üzerine serdim ve adamın ateşinde Bill'le muhabbeti koyulaştırmak için izin istemek üzere -gelecekte onu "Bill" olarak adlandıracağım- yanına gittim. Memnuniyetle kabul etti, pipomu yakıp suyun kaynamasını beklemek üzere yanına oturdum. O gece yatmadan önce şüphelinin beni dost olarak kabul etmesini sağlamayı kafaya koymuştum.

Bill de pipo içmekle meşguldü. Karşısındaki sıradan ve kaba görünümlü kazıcının, kılık değiştirmiş bir Viktorya dönemi dedektifi olduğunu anlamasının imkânı yoktu. Üstelik bir iki zekice lafla diğer kazıcılar arasında da kendimden biraz bahsettirmiştim.

"Nerelisin?" diye sordu Bill, pipoya yavaşça üflerken.

"Burnt Creek," diye cevap verdim, "Biliyorum, bu kadar sıcak bir havada aşırı uzun bir yol."

"Burnt Creek'te bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey yok, Burnt Creek ayvayı yemiş durumda."

"O zaman burada mı şansını deneyeceksin?" diye sordu, oldukça hevesli bir sesle.

"Sanırım öyle. Sence şansım yaver gider mi?"

"Madencilik iznin var mı?" diye sordu birden.

"Var," dedim ve cebimden çıkarıp incelemesi için parşömen parçasını uzattım.

"Tek mi çalışıyorsun?" diye sordu Bill, belgeyi geri verirken.

"Evet," diye cevap verdim.

"Eğer sakıncası yoksa seninle çalışmakta bir engel görmüyorum, sanırım toprak tek bir adamın giremeyeceği kadar derin olacak."

"Pekâlâ."

İşte tam da istediğim şey, en ufak bir sorun çıkmadan hallolmuştu.

Bu adamla arkadaş olmak istememdeki amacım sanırım kolayca anlaşılabilir. Kadının tarif ettiği şekilde dövmesi olduğundan emin olmadan beyefendiyi tutuklayarak “sevimli” karakterimi riske atmak istemedim. Ayrıca, her gün birlikte çalışırken onu yakından denetleyebilecektim. Tanrı bilir, adam lehine daha ne kanıtlar bulabilirdim. En azından kendi kendime böyle düşünüp kısmen rahatlamış bir zihinle zahmetsiz bir akşam yemeği hazırladım. Uzun yürüyüşümden sonra yorgun olduğumu varsayılabilirliğini düşünerek yatmak için çadırıma dönecekmiş gibi bir izlenim yarattım.

Ama çadırıma dönmedim, gözetlemem gereken biri vardı. Gerçi ay ışığının neredeyse parlamadığı bir haftanın en karanlık gecelerinden birinde kimi ne kadar gözetleyebilirdim, bilmiyordum. Söz konusu gece, hava daha ben akşam yemeğimi bitirip yatmak için hazırlanmaya başlamadan önce yeterince kararlıydım.

Kazı alanındaki kamp yerimiz sessizliğe gömülecek kadar uzakta değildi. Oldukça gürültülüydü ve refah dolu bir altın madeninin gece şamatası bize kadar ulaşıyordu. Hatta yakınımızdaki çadırların bazılarında bile kart oynayıp içki içiyor, şarkı söyleyip gülüyorlardı.

Bu yüzden Bill'in küçük çadırının arkasına fark edilmeden gizlice sokulmak ve bıçağımla açtığım küçük bir yarık yardımıyla “kıymetlimin” içeride ne yaptığına bakmak benim için oldukça kolaydı. Onun huyunu suyunu öğrenmek istiyordum ve tabii ki Bill'i elimden geldiğince yakından izlemeye kararlıydim.

Adamın rutinlerinin ilkinin sıradışı olduğu barizdi. Kazıcılar ya da hangi sınıftan olursa olsun insanlar, genellikle akşamlarını ayakkabılarını parçalayarak geçirmezler. Gözümü deliğe diktüğimde Bill tam olarak bu işle meşguldü. Ben onu gözetlemeye başladığımda çoktan ayakkabının büyük bir kısmından kurtulmuştu bile. Çamurlu çizmenin üstü lime lime olmuş bir yığın halindeydi ve masanın üstünde duruyordu. Bill, bir insan eski bir çizmenin sert derisini kesmek için ne kadar sabır gösterebilirse o kadar sabır göstermişti. Çizmeyi olabilecek en küçük parçalara bölmüştü.

Benim için oldukça şaşırtıcıydı bu. Bill'in sadece oyalanmak için böyle bir şey yapması söz konusu olamazdı. Böylesi sıcak bir akşamda çadırının kapısını sıkıca kapayıp en ufak bir sesle irkildiğini gözlerimle görmeseydim bile, yaşlı bir dedektifin içgüdüleriyle Bill'in o eski çizmelerle uğraşması için iyi bir sebebi olduğuna ikna olurdum. Bu yüzden izlemeye devam ettim.

Eski ama keskin bir kasap bıçağıyla tabanı ayakkabıdan ayırmıştı ama ayakkabının tabanı parçalara ayrılmaya direniyordu. Bill sonunda umutsuzlukla vazgeçti ve masanın üzerindeki küçük parçaları toplayarak, parçalanmış tabanla birlikte şapkasının içine süpürdü, çadırının kapısını açıp dışarı çıktı.

Ateşin olduğu yere doğru gideceğini tahmin etmiştim ve ateş benim saklandığım yerdeki bir kütüğe yakın olduğundan gözetlemeyi sürdürmek için iyi bir fırsat yakalamıştım. Bill kütüğün yanındaki közleri bir araya topladı ve deri parçalarını üzerine attıktan sonra tekrar çadırına çekildi.

Şüphesiz alevler çok geçmeden deri parçalarını tanınmayacak hale getirecek, kavurup bükecek, sabahleyin üzerlerinde yakacağı ateşle birlikte meseleyi kökünden çözecekti. Her parçayı sessiz ve hızlıca kazımayı başarmasaydım, şüphesiz böyle olacaktı. Bill daha giysilerini çıkarıp ışığı söndürmeye vakit bulamadan ben zaferle elde ettiğim ödülüm ve parmaklarımda bir iki yanıkla çadırıma dönmüştüm.

Ancak Bill çok geçmeden uyudu, bense bir türlü uykuya dalamadım. Tekrar tekrar düşündüm ve akla yatkın gelebilecek tüm olasılıklara baktım ama yine de lime lime edilmiş çizmeyi araştırdığım davayla ilişkilendiremedim.

Kendimizden emin tavırlarımızla Bill'in ele geçirmemizden korktuğu ve bu parçalanmış kovboy çizmelerinin kilit rol oynadığı bir ipucunu gözden mi kaçırmıştık? Öyleyse neden ipucunu yok etmeden bu kadar beklemişti? Daha önce de söylediğim gibi bu benim için bir bilmeceydi ve sonunda uykuya daldığımda zihnim bitap düşmüştü.

Bir hafta boyunca Bill'le çalıştım. Bunun hiç hoşuma gitmeyen türden bir iş olduğunu söyleyebilirim. Kazma ve kürek kullanmaya alışık olmadığım için ellerim çok zarar gördü ama arkadaşımın şüphelenmesinden çekindiğim için söylenmeden, sessizce katlanmak zorunda kaldım. Belki de kamptaki işkoçların dediği gibi “Sırt ve bekle” kuralına uydum. En kötüsü de böylesine olağanüstü çalışmamın bana hiçbir getirisinin olmayışydı.

Kazara çapayı ve kalbi görebileceğimi ummuştum ama gün geçtikçe hayal kırıklığına uğruyordum çünkü Bill düzenli yıkanmıyordu. Ben de ev sahibime aldanarak bir kazıcının en azından her pazar “düzenli yıkanma” alışkanlığı olduğuna inanmış ve bunun da dövmeyle görebilmek için en doğru yol olduğuna düşünmüştüm.

Ama öyle olmamıştı. Bill pazar günlerinin birbirini kovalamasına izin verdi. Bütün hafta boyunca çalışırken giydiği pazen gömleğini bir kez bile çıkarmadı; işte o zaman kendi kalın kafalılığıma küfretmeye başladım. Adam gömleğinin kadın tarafından yırtıldığının farkında olmalıydı. Elbette dövmeyle kadının gördüğünden şüphelenmişti ve dost olsun ya da olmasın, bunu kimsenin yanında açığa çıkarmamak için temkinli olacaktır diye düşündüm. Eşekliğime ağlayıp durdum ve sonraki birkaç gün boyunca tesadüfen de olsa dövmeyle görebileceğime güvendim. Bir yandan da Bill'i bir an önce tutuklayıp şansımı denemek konusunda "ya hep ya hiç" üzerine kafa yordum. Cumartesi öğleden sonrası gelip çatığında işimiz bitmişti, yani madencilerin tatili kabul edilen saat dört olduğunda rahatlamıştım. Bir daha bu lanet işe girmeyeceğime dair kesin bir kararlılıkla kazmamı ve küreğimi omuzlayıp çadırıma ilerledim.

Yolda bir polisle karşılaştım ve ondan kampta arandığıma dair bir haber aldım. Bill'e bana borcu olan eski bir dostumu görmeye gittiğimi söyleyerek hemen yola koyuldum.

Kampa girdiğimde eski dostum Joe Bennet, "Dostum, ilgini çekecek başka bir şey daha var," dedi. Pipeclay Gully'de bir erkek cesedi bulundu ve görünüşe bakılırsa ölümünün nasıl gerçekleştiğine dair bir tahminde bulunmamız bile mümkün değil."

"Nasıl yani?" diye sordum. "Ölümünün üzerinden çok mu geçmiş?"

"Yaklaşık iki hafta diyebilirim ama henüz hiçbir şey yapmadık. Sahada olduğunu bildiğimiz halde cesede dokunmadık bile: vakaya gidecek misin?"

"Elbette gideceğim!"

"Dostumla" karşılaşma ihtimaline karşı giydiğim kazıcı kıyafetinin yerine polis üniformasını üzerime geçirdikten sonra doğruca Pipeclay'e gittik.

Ceset polislerden birinin sorumluluğuna bırakılmıştı ve hâlâ bulunduğu yerde olduğu gibi yatıyordu; etrafta kimsecikler yoktu, aslında dere kurutulup terk edilmişti. Derenin adını aldığı ve madencilerin açtığı çukurlar dışında insan elinin en ufak bir izini dahi taşımıyordu. Burası iki alçak tepe arasında uzanan gerçek bir "dere" idi. Tepeler, saz ve kiraz ağaçlarıyla kaplıydı ve üzerleri, bu zamana kadar maden çıkarmak için açılmış çukurlardaki kaya ve kuvars parçalarıyla doluydu. Tepelerden birinin yamacında, vadinin seviyesiyle birleştiği ve sığ olduğu belli olan yerde, ölü adamın cesedi yatıyordu.

Sıradan bir madenci gibi giyinmişti ve yanında bir silah olduğunu görmesene, kazmayı bırakıp içine yattığı çukurun yanında öldüğünü düşünülebiliriz.

Ancak çukur suyla doluydu, hem de ağzına kadar. Su, çukurun etrafındaki zemini ıslatıyordu. Öte yandan bunun eski bir çukur olduğu, ufalanmış kenarlardan ve suyun içinde çürüyen eski dal parçalarından belliydi.

Ceset bu çukura yakın bir yerde yatıyordu ve duruşu, talihsiz adamın bacağının bir kısmının hâlâ içinde bulunduğu su çukurundan sürünerek çıkmaya çalıştığını gösteriyordu. Başında şapka yoktu ve bedeni büyük ölçüde çürümesine rağmen, sıradan biri bile başının yanındaki büyük kırığı fark edebilirdi.

Silahı inceledim, çift namlulu bir tüfekti ve namlulardan biri ateş almıştı. Silahın kılıfında son yağın şiddetli yağmurun bile silemediği kan izleri duruyordu. Ölü adamın ceplerinden çıkanlar herhangi bir kazıcının sahip olabileceği sıradan şeylerdi: pipo, tütün, ucuz bir bıçak ve bir iki şilin. Hepsisi bu kadardı. Böylece cesedi polis tarafından kaldırılmak üzere bırakarak, düşüncelere gömülerek kampa doğru yola koyuldum.

Ne gariptir ki ben yokken bir kadın oraya gitmiş ve kocası hakkında bilgi vermiş, eşinin ortadan kaybolmasından dolayı endişelendiğinden bahsetmiş.

Kampta görevli polis memuru ise tedbir amaçlı olarak o gün bir erkek cesedi bulunduğunu kadına söylemekten kaçınmıştı. Hemen kadının bıraktığı adrese gittim. Amacım sadece cesedin bu kaybolan adama ait olup olmadığını öğrenmek değildi, aynı zamanda beni katilin izine ulaştırabilecek herhangi bir bilgi edinmek istiyordum. Çünkü adamın öldürüldüğünden en ufak bir kuşku yoktu.

Alt sınıftan gelen, genç ve kesinlikle alımlı bir İngiliz hanımı olan kadını bulmayı başardım ve ondan şu bilgileri edindim:

Yaklaşık iki hafta önce, rahatsızlanan ve bu nedenle birkaç gün çalışamayan kocası, sabah birkaç saatliğine meşgul olmak ve aynı zamanda Pipeclay Gully yakınlarındaki arazilere göz atmak için silahını alıp çıkmıştı. Adam bir daha geri dönmemişti. Ancak yaklaşık altı kilometre ötede kazı yapan kardeşini ziyaret etme olasılığını öne sürdüğü için, kadın kocasının oraya hiç gitmediğini öğrenene kadar telaşlanmamıştı. Eşkal tarifinden, Pipeclay Gully'de yatan zavallı adamın kalıntılarının kesinlikle bu kayıp adama ait olduğunu hemen anladım ve olabilecek en dikkatli ve kibar şekilde kederli eşine söyledim.

Kadının derin bir üzüntüyle gözyaşlarına boğulmasına izin verdikten sonra, cinayetin muhtemel faili hakkında bir ipucu elde etmeye çalıştım.

Şüphelendiği herhangi biri var mıydı? Kocasının adını verebileceği herhangi bir kişiyle arasında husumet var mıydı? şeklinde sorular sordum.

Önce "hayır," diye cevap verdi ama sonra aniden bir şey hatırladı. Birkaç hafta önce bir adamın, kocasının yokluğunda, evli olmadığını sanarak kendisine yaklaştığını söyledi. Kadının bütün karşı koymalarına rağmen adam ilgisini sürdürmüştü. Ta ki kadın korkarak kocasının dikkatini bu konuya çekmek zorunda kalana kadar. Tabii ki öfkelenen koca, davetsiz misafiri bir daha eve yaklaşmaya cesaret ederse silahla vurmakla tehdit etmişti.

Kadından bu adamı tarif etmesini istedim. Büyük bir keşfin arifesindeki birinin hissettiği gibi şiddetli ve duygusal bir heyecanla yakınlardaki kampa doğru hızla ilerledim.

Saat ancak beş buçuktu ve birkaç dakika içinde, üç arkadaşla, korkunç bir cinayet olduğundan hiç kuşku duymadığım olay yerine doğru yola çıkmıştım. Oradaki amacımın ne olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Daha önce çamurlu suyun derinliğini ölçmüş ve bir metre bile olmadığını görmüştüm; şimdi de uzun bir yaz gününün kalan ışığından yararlanarak söz konusu çukuru dikkatlice boşaltmak için acele ediyorduk.

Bunca zahmetin karşılığını aldım, çünkü dipteki çamurlu ve derin tortuda gömülü bir kovboy çizmesi bulduk. Bu manzara karşısında kalbimin nasıl yerinden fırladığını tahmin edeceğinizi umuyorum. Tecrübeli kazıcılar için sonraki adımımız çok da büyük bir iş değildi. Kendimize "küvet" benzeri bir şey temin etmiştik. Çukurun dibindeki çamurun her parçasını yıkamıştık. Ancak elimizdeki tek buluntu, altın çıkarak ödüllendirmek yerine, küvetin üstünde kilden arınmış şekilde duran bir ahşap parçasıydı.

Tuhaf bir tahta parçasıydı ve sonunda ona ulaşmak için çektiğimiz zahmetin karşılığını fazlasıyla verdi. Daire şeklinde bir parçaydı. Daha doğrusu dairenin parçasının bir kısmıydı. Hâlâ birçok Avustralyalı kazıcının ceketinden ve başka yerlerde görülebilen eski moda siyah tahta düğmelerin birinden kopmuş bir parçadan ne daha fazlası ne de daha azıydı.

Bu tahta parçasının koptuğu düğmenin aynısını bir yerden anımsadığımı ve gidip hiç zahmetsiz yerine takabileceğimi hayal ettim -ne kadar da tuhaf, değil mi? -

Parçayı dikkatle cebime yerleştirirken kendi kendime, "Bu gerçekten de takdiri ilahinin işi gibi görünüyor," diye düşünmeden edemedim.

Bir gizemin aydınlanmasında şans faktörünün rol oynadığı pek çok durum vardır ancak kader bu olayda etkin olmasaydı en hummalı ve meşakkatli çalışmalara rağmen mahşer gününe kadar bu olay bir sır perdesinin ardında kalabilirdi. Yalnızca insan aklı bu sırrın anahtarına erişemezdi ya da kayıp parçaları bir araya getirip Bill'i Haman[1] gibi asacak kadar uzun bir zincir öremezdi. Bahsettiğim olayda da durum neredeyse böyle gibiydi. Tek farkı, olayın aydınlatılması ve çözülmesindeki o efsanevi gücü şansa atfetmek yerine, ruhun derinlerinden gelen bir takdiri ilahiye atfetmekti.

Ne var ki, kazıcı rolüme devam ettikten sonra Bill adını verdiğim adamın çadırına doğru yürürken kendimi tam olarak ahlak dersi verir gibi hissetmiyordum. Hayır; herhangi bir ahlakçının anlayabileceğinden daha fazlasını ve daha derinini hissettim. Daha yüce bir gücün, kendi yarattıklarından birini cezalandırıcı gücünün aracı olarak özellikle çağırdığı ve seçtiği inancı, dünya tarihimizde çok büyük kötülüklerin aracı olmuştur ve umarım böyle bir fikir bir an bile beni ele geçirmemiştir. Bir kırbaç ve dünyevi bir cezalandırma aracı olarak seçildiğimi hissetmedim; ancak henüz buna hazır olmayan bir ölümlü dostumun hayatının ipini kesmenin aracı olabileceğimi hissettim. Sizi temin ederim ki birinin en büyük sorumluluğu bu noktada kendisine gelebilmesidir.

Kamp yerimize vardığımda güneşin son ışıkları batıda alçalıyordu. Bill'i dışarıda bir kütüğün üzerine oturmuş, grileşen alacakaranlıkta her zamanki gibi piposunu içine çekerken buldum.

Şüphesiz onu hemen tutuklamaya karar vermiştim ve kaçma ihtimaline karşı çadırlarımızın arkasına iki polis göndermiştim. Son derece hazırlıklı bir halde yanına oturdum. Kelepçelerin kemerimde her zamanki yerlerinde olduğunu kontrol ettikten sonra pipomu yakıp içmeye başladım. Bunu yaparken kalbim küt küt atıyordu, çünkü bu tür işlerle uğraştığımdan beri ne zavallı bir suçlunun duygularına ne de bu türden yakalamalarda az ya da çok yaşanan heyecana karşı henüz duygusuzlaşmamıştım.

[1] Haman: İsmi tüm kutsal kitaplarda geçen, Musa-firavun çekişmesinde İsrailoğullarına uyguladığı işkencelerle ünlü Antik Mısır veziri.

Birkaç dakika sessizlik içinde tıttırdık. Ben arkadaşlarımla yakınlarından en ufak bir ima duymak için dikkatle dinliyordum; sonunda Bill sessizliği bozdu.

"Paranı aldın mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim, "ama sanırım yakında alacağım."

Tekrar sessizlik oldu ve sonra pipoyu ağzımdan çekip küllerini sessizce kütüğün üzerine döktükten sonra arkadaşşıma döndüm ve şöyle dedim.

"Bill, Pipeclay Gully'deki o adamı öldürmene ne sebep oldu?"

Cevap vermedi ama yüzünün gri, loş alacakaranlıkta solgunlaşıp beyazlaştığını ve sonunda ıssız vadide yatarken bulduğumuz ölü adamınki gibi karanlığın içinde belirgin bir şekilde öne çıktığını gördüm. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, tamamen sersemlemişti. Cesedin bulunduğu dair en ufak bir fikri yoktu ve arkadaşlarım gelip onu teslim alırken, kelepçeleri bileklerine geçirdim. Sanki nabızı atmıyordu.

Biraz toparlanarak, "Benim yaptığımı kim söyledi?" diye sordu.

"Hiç kimse," diye cevap verdim, "ama senin yaptığını biliyorum."

Yine sessiz kaldı ve bana karşı çıkmadı ve böylece nezarethaneye götürüldü.

Kırık düğme konusunda haklıydım. Bill'in eski ceketinde de aynılarını fark etmişim. Parça tam yerine oturmuştu. Son olarak da parçalanmış kovboy çizmesi. Sahiden bu cinayetin ortaya çıkarılmasında çok güçlü bir etki vardı ve tekrar ediyorum, bunu sadece insan aklı başaramazdı. Bill de öyle düşünmüş olacak ki, bana kendini öyle ifade etti ve sadece cinayeti değil, aynı zamanda benim çok merak ettiğim öteki suçu da itiraf etti.

Talihsiz adamın cesedinin, onu çukurun dibinde ölüme terk ettikten sonra gün ışığında yüzeyde bulunduğunu görünce, Tanrı'nın katili adaletle teslim etmek amacıyla ölünün saklandığı yerden çıkmasına izin verdiğine dair batıl inançlarla inanmaya başladı.

Benim için bu sınıftan suçluların batıl inançlarla derinden etkilendiğini görmek alışılmadık bir şey değildi. Bill, cesedi çukura yerleştirdiğinde adamın tamamen cansız olduğundan ve cesedin yüzeyde görünür olmasını engellemekle uğraşırken çizmesini çamura düşürdüğünde ısrarcıydı. Bir daha dönüp çizmesini çıkarıp almaya da korkmuştu.

Bill suçlu bulunup idama mahkûm edildi ve asıldı. Chinaman's Flat'te benzer nitelikte işlediği birçok başka suç da Bill'in kendi itirafıyla ortaya çıktı.

SON

**Hiçbir şey seni gerçeğe ulaştıramaz
Hansel, geride bıraktığın ekmek
kırıntıları bile...**

suçüstü

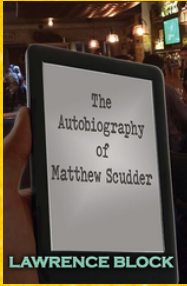
2023

**suç kitapları
soruşturması**

SUÇÜSTÜ yazarları, 2023 yılında hangi suç kitaplarını beğendi?

Alper Kaya

1. The Autobiography of Matthew Scudder Lawrence Block

2023 yılında okuduğum açık ara en orijinal kitap, Lawrence Block imzalı "The Autobiography of Matthew Scudder" oldu. Kurgu bir karakterin otobiyografisini yazmak, başlı başına muazzam bir fikirken; Lawrence Block gibi bir karakter yaratım ustasının bunu yapması tahmin edebileceğiniz üzere ayrı bir tat sunuyordu.

2. Zeytinli Labirent - Eduardo Mendoza

Mendoza'nın Deli Dedektif Ceferino'nun maceralarının ikinci perdesi olan Zeytinli Labirent'i bu yıl okuyabildim. Franco dönemini bütün çıplaklığıyla gözler önüne seren Mendoza'nın bunu yaparken başvurduğu mizahi dil fazlasıyla usta işi.

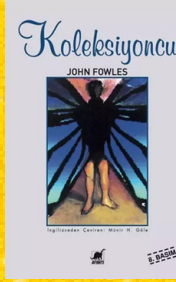
3. Buzlar Çözülünce - Melih Günaydın

İlk romanı Sürgün Avı'nın üzerine ekleyerek ilerleyen Melih Günaydın'ın dijital teknolojileri de harmanladığı politik – suç romanı; kurgu bağlamında okuyucuyu yormayan, finale kadar planlanmış bir eksende ilerleyen yapıya sahip.

Aras Gençtürk

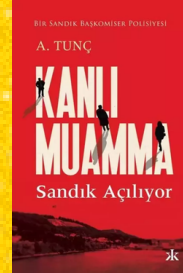
1. Koleksiyoncu - John Fowles

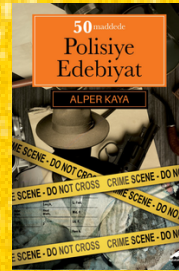
Bir anti-kahraman romanı olduğunu söylemek doğru olur sanırım. Adından da anlaşılacağı gibi ana karakter bir koleksiyoncu. Ancak sıradan biri değil... Sapkın, düzenli ve tehlikeli! 'Koleksiyoncu', bu sene okuduğum en iyi romanlardan biri. Özellikle karakterlerin derinliği açısından muazzam. Roman genelde belirli bir mekânda geçmesine rağmen sizi hiçbir zaman sıkıymıyor. Sonu da son derece etkileyici.

2. Kanlı Muamma - A. Tunç

Bir polisiye romana neredeyse üzülmek başlamak oldukça garip, ancak aynı zamanda güzel de. Duygulara kapılıp hissederek ilerliyorsunuz. Halit'i takip ederken şehir değiştiriyor ve Sandık'la tanışlıyorsunuz. Sıkmayan, merak uyandıran bir roman. Sonunda "İyi ki okumuşum, iyi ki yazarla tanışmışım" diyorsunuz.

3. 50 Maddede Polisiye Edebiyat - Alper Kaya

İnsanın sevdiği bazı konular vardır; ezberini bozar, farklı arayışlara sürükler. O konu için normalde yapmayacağımız şeyleri yaparsınız. Benim durumumda, bu kurgu dışı kitabı gülerken, eğlenerek ve hatta merak ederek okumak oldu. '50 Maddede Polisiye Edebiyat', bu yıl okuduğum en değerli kitaplardan biri.

Alper Kaya'nın bu eseri sadece polisiye edebiyatın tarihini, anekdotlarını ve gözden kaçmış bilgilerini bir araya getirmekle kalmıyor; aynı zamanda diğer örneklerden farklı olarak keyifli bir şekilde not tutma imkânı da sunuyor. Bu, kurgu dışı bir eserde nadir rastlanan bir özellik. Okuyun, beni daha iyi anlayacaksınız.

Azime Güç

1. Kötü Kan - Robert Galbraith

Cormoran Strike serisini çok seven biri olarak beşinci kitap, okuduklarım içinde en nefis olanıydı. İki ana karakterimiz Strike ve Robin öyle canlılar ki Londra'daki Denmark Sokağı'na gitsem sanki bürülerini göreceğim, belki onlarla karşılaşacağım gibi hissediyorum. Ayrıca çeviri çok özenli ve okuma keyfi veriyor.

2. Sürgün Avı - Melih Günaydın

Bir ilk kitap olduğuna inanmak zor. Güçlü karakterleri, kompleks olay örgüsü, cesur anlatımıyla son dönemde okunması gereken kitaplardan biri.

3. İnsanlık Hali - Reha Avcıkan

Kitabın arka kapağında Algan Sezgintüredi'den bir alıntı var: "Çok iyi polisiye yazabilenlerin en büyük suçu, polisiye öykü yazmanın kolay olduğunu zannettirmeleridir." Avcıkan öyküleri sade, tıkr tıkr işliyor ve sahiden de insana çok kolay yazılmış hissiyatı veriyor. Usta işi ve ders niteliğinde öykülerin yer aldığı bir derleme.

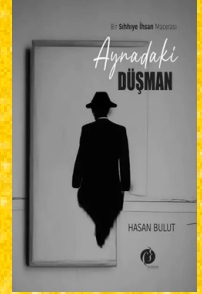
Doruk Atas

1. Baba - Günay Gafur

Yazar olmanın değil de yazar arkadaşı olmanın bir güzelliği varsa o da bazı eserleri herkesten önce okuma şansının olmasıdır. Günay Gafur, rüştünü fazlasıyla ispat etmiş, yaşayan en iyi olmasa bile (Yaşayan en iyi polisiye yazarı benim) çok iyi bir yazar. Baba ise kaleme aldığı en iyi eseri. Benim gibi fizik falan sevmeyen bir insanı bile içine hızlıca çeken bu gerilim dolu eser 2024 yılında ve sonrasında adından sıkça söz ettirecek. İçeriğinden henüz yayınlanmamış olması nedeniyle söz edemiyorum, affola.

2. Aynadaki Düşman - Hasan Bulut

Bu yılın Kristal Kelepçe Ödülü'nün sahibi sevgili Hasan Bulut'un romanı Aynadaki Düşman, Karadeniz'in zor koşullarında köy köy gezen Sıhhiye İhsan'ın gittiği bir köydeki cinayeti aydınlatma sürecini anlatıyor. Dili akıcı, yalın. Yöre halkını, yöredeki yaşamı muhteşem anlatmış. Henüz okumadı iseniz, şiddetle tavsiye ederim.

3. Kayıp Şahıslar Bürosu - Ercan Akbay

Ana karakteri bu aralar çok revaçta bir isim olan Doruk. 19 yaşında kas hastası olan bu delikanlı oldukça da yetenekli bir medyum. Ayrıca özel dedektiflik yapıyor. Simten isimli bir kız çocuğunun parktan kaçırılması ile başlıyor olaylar ve Kayıp Şahıslar Bürosu bu olayı araştırırken mevzu Cennet A.Ş'ye geliyor.

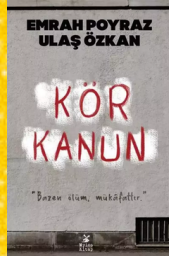
Bir dakika, Doruk da Cennet A.Ş'nin vatandaşı olmak istiyordu, onu söylemeyi unuttum. Sonra ortalık karışıyor... Arada kaynayan, reklamının iyi yapılmamasından mıdır, nedir, fazla görünür olmayan bu kitap polisiye okurları için iyi bir seçenek.

Günay Gafur

1. Kör Kanun - Ulaş Özkan - Emrah Poyraz

Tokat Zile'nin karla kaplı soğuk atmosferinde geçen, zaman zaman kasabanın üzerindeki bembeyaz örtüyü kaldırıp bizi 80'ler Türkiye'sinin politik karanlığına götüren, garip cinayetlere dair gizemli bulmacalar çözdüren, 2022 Kristal Kelepçe Ödülü almış, harika bir roman Kör Kanun. Elinizi uzatsanız dokunabileceğiniz kadar gerçek karakterleriyle, dantel gibi işlenmiş olay örgüsüyle, heyecan dolu girişle, final gibi finaliyle, taş gibi bir polisiye.

2. Aynadaki Düşman - Hasan Bulut

Karadeniz'in dağ köylerinde, hırçın bir coğrafyada geçen dingin bir polisiye. Polisyede edebi lezzet arayanları doyuracak kadar güçlü ve bir o kadar da yalın bir anlatıma sahip. Aldığı 2023 Kristal Kelepçe Ödülü'nü sonuna kadar hak ediyor. Tam anlamıyla bir sakın güç. Gönül rahatlığıyla tavsiye ederim.

3. Psikoz - Linwood Barclay

Mest olarak okuduğum son derece profesyonel bir roman. Konu, kurgu, karakterler, final dört dörtlük ancak bana göre kitabın dili tüm bunların önüne geçerek okuru harika bir yolculuğa çıkarıyor. Müthiş hızla akıp giden bir nehirde, kalbiniz heyecandan ağzınıza gelse de kendinizi güvende hissettiğiniz bir yolculuk bu. "Polisiye dediğin akar gider," diyenlere, ilk sayfadan son sayfaya kadar bu muazzam akış hissini yaşamak isteyenlere şiddetle öneririm.

Melih Güneyden

1. Guguk Kuşu - Robert Galbraith

Guguk Kuşu ünlü yazar J.K. Rowling'in, Robert Galbraith mahlasını kullanarak kaleme aldığı bir polisiye roman. Kitap, özel dedektif Cormoran Strike'ın, ünlü model Lula Landry'nin ölümünü çözmek üzere Londra'nın karmaşık sosyal dünyasına dalmasını konu alıyor. Rowling'in ustaca dokunuşlarıyla örülmüş, derin karakter analizleri ve sürükleyici bir atmosferle öne çıkıyor. Zekice kurgulanmış bir hikâye ve çarpıcı detaylar, Guguk Kuşu'nu sadece polisiye romanları sevenlerin değil, Rowling'in kalemini özleyenlerin de seveceği bir kitap haline getiriyor.

2. İkinci Mesih - Glenn Meade

İkinci Mesih Hz. İsa'nın yaşamına dair kafa karıştırıcı sırları ortaya koyan, Hristiyanlık tarihine sıradışı bir bakış sunan bir roman. Meade'in zekice örülmüş kurgusu, okurları dünya çapında farklı coğrafyalara götürüyor. İrlandalı yazar casusluk entrikaları ve tarihi detaylarla da farklı bir atmosfer yaratmış. Sürükleyici anlatımı ve karakterleriyle bizleri bir bilmece çözmeye davet ediyor. İkinci Mesih, komplo ve tarihsel gerilim sevenleri içine çeken sıradışı bir başyapıt olarak öne çıkıyor.

3. Sessiz Hasta - Alex Michaelides

Alex Michaelides'in çarpıcı eseri Sessiz Hasta okurları şaşırtıcı bir psikolojik gerilimle karşı karşıya bırakan etkileyici bir roman. Kitap, ünlü ressam Alicia Berenson'ın, kocasını öldürdükten sonra sessizliğe bürünmesi ve bir akıl hastanesine kapatılmasıyla başlıyor. Michaelides, bizlere, Alicia'nın sessizliğinin ardındaki derin sırları ve gerçekleri çözmeye yönlendiren karmaşık bir hikâye sunuyor. Zekice örülmüş kurgusu, sürükleyici anlatımı ve beklenmedik twist'leriyle Sessiz Hasta, psikolojik gerilim sevenlere sarsıcı bir okuma deneyimi sunuyor. Bu roman, suçun ve aşkın karmaşık labirentinde harmanlanıyor.

Sanem Gonzales

1. Kanaldaki Kadın - Maj Sjöwall & Per Wahlöö

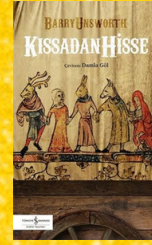
Martin Beck serisinin ilk kitabı. İskandinav polisiyesi severlerin mutlaka okuması gereken bir eser. Günümüz polisiyesinden farklı gelebilir ama "nordic noir" başlangıcı olduğunu düşünürsek, okunmasını tavsiye ederim.

2. Küssadan Hisse - Barry Unsworth

Bir Orta Çağ polisiye gerilimi. Dönemi ve polisiyeyi sevenlerin ikisini bir arada bulabilecekleri bir eser. Vebanın kırıp geçirdiği halkın, krallık ve kilise arasında sıkışmış hayatlarını gezici bir kumpanyanın oyunu ile karıştırmaya seriyor.

3. Liste - Timur Soykan

Güncel siyaseti konu edinen ve romanda işlenen cinayetler etrafında oldukça yalın bir dille; neredeyse grafiksel bir anlatımla herkesin anlayabileceği bir şekilde gözler önüne seren, gözü pek bir eser.

Selin Bak

1. Pabuç Hikâyesi/ Bir 12 Eylül Romanı Mehmet Sait Güven

Bu kitabı uzun süre unutacağımı zannetmiyorum. Bazen bir kitabı okurum ama bir zaman sonra unuturum. Ama bu kitap o kitaplardan asla değil. Yazarın yazmış olduğu konudaki engin bilgisi, yazım dili, kusur bulamadığım kurgusu ve muazzam finaliyle son zamanlarda okuduğum en iyi kitaptı.

2. Bahar Temizliği - Burak Akgüç

Ben böyle dönem kurgularına bayılırım. Bu kitapta İkinci Dünya Savaşı döneminde İstanbul'a ev sahipliği yapıyor. Savaş dönemini muazzam anlatmasıyla, o döneme cuk diye oturan karakterleriyle, gizem ve entrikalarla kurduğu kusursuz kurgusuyla kitaba hayran kaldım. Muhakkak okuyun.

3. Çocuk - Cengiz Bahadır

Daha önce Virtüöz'le karşıma çıkan yazar bu kitabında beni ilkinde oranla çok mutlu etti. Kullandığı dil kusursuzdu. Sayfaları çevirirken heyecanım hiç azalmadı. Alt metinde verdiği mesajlar da çok değerliydi. Oldukça tatmin edici bir polisiye.

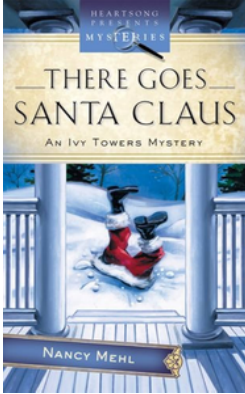

NOEL BABA'YI EKSENİNE ALAN SUÇ KİTAPLARI

ALPER KAYA

Her ne kadar bizim topraklarımızda yaşadığı konusunda 'sağlam' sayılabilecek rivayetler olsa da Noel Baba olarak anılan Piskopos Nikola hakkında bizden çıkan öykü sayısı enderdir. Oysa bu 4. yüzyıl Hristiyan azizi için Yunanistan'dan Rusya'ya varana değin pek çok farklı ülkede farklı kültürel çalışmalara rastlamak mümkündür.

Gelelim Noel Baba'yı eksenine almış olan suç romanlarına...

There Goes Santa Claus – Nancy Mehl

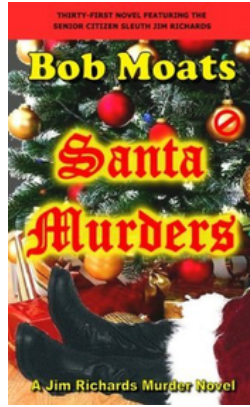
Nancy Mehl'in Ivy Towers serisini hiç duymadıysanız, bu kitapla başlamamanızı öneririm çünkü serinin dördüncü ve son kitabı. Kitapta Ivy ve Amos çiftinin birlikte geçirecekleri ilk Noel döneminde evlerinin çatılarından düşmüş bir Noel Baba ile karşılaşmalarının ve bu gizemi çözmeye çalışmalarının öyküsünü içeriyor.

The Santa Claus Killer – R. J. Smith

Söz konusu Noel olur da böyle bir listede New York olmaz mı? R. J. Smith'in karanlık detaylarla bezeli, yer yer Stephen King'e de göz kırpan ilk romanı The Santa Claus Killer, Manhattan'ı Noel döneminde terörize eden bir sosyopata odaklanıyor.

Santa Murders – Bob Moats

Jim Richards karakterinin 31. macerası olan Santa Murders; bizleri bir alışveriş merkezinde Noel Baba gibi giyinen bir vaizin aklını okumaya davet ediyor. Özel dedektif Jim Richards, kendisine gönderilen ölüm tehditlerini araştırırken, bir yandan da bir mafya üyesini öldürmüş Noel Baba kostümlü adamın kimliğini ortaya çıkarmaya çalışıyor.

The Usual Santas Kolektif

18 farklı yazardan, Noel ruhunu kana bulayan öyküler... Kara mizahtan noire, hayalet hikâyesinden karakter çatışmalarına kadar pek çok farklı temada yazılmış suç öyküleri The Usual Santas kitabında

toplanmış. Hikâyelerin ilginç noktalarından bazıları, tanıdık figürleri içermeleri. Jane Austen'ın çalınan elmasları aradığı bir dedektif olduğu, Irene Adler ile Sherlock Holmes'un bir casusluk macerasında bir araya geldiği, Machiavelli'nin anti kahraman pozları kestiği öyküler dikkat çekici. Peki Noel Baba bunun neresinde? (Öncelikle kapakta – ho ho ho) Mick Herron'un kitaba da adını veren öyküsü, aralarındaki sahte Noel Baba'yı bulmak için güçlerini birleştiren alışveriş merkezi Noel Babalarını konu ediniyor. Fakat onun da ötesinde kitaptaki 18 öykü, 18 Noel hediyesi demek. Bu da yazarları birer Noel Baba -cinsiyetçi bir tabir, kabul ediyorum- yapmıyor mu?

Bizim ne eksikimiz var?

Tabii şunu da kabul etmek gerekir ki, 31 Aralık günü "Günah olduğu için kuruyemiş satışımız yoktur" tarzında pankartlarla bezeli dükkânların olduğu bir ülkede Noel Baba'yı anlatmak çok da kolay değil.

Belki bir gün, Demre'de geçen tarihi dokulara sahip bir polisiye roman okuruz; kim bilir?

**Murder on the First Day of Christmas
Billie Thomas**

Billie Thomas'ın yazdığı Chloe Capstairs serisinin ilk kitabı olan Murder on the First Day of Christmas, zaten adıyla da fazlasıyla 'spoiler' veriyor. Kitap, Chloe ile annesi Amanda'nın bir evde kesik el bulmalarıyla başlıyor. Peki hikâyenin Noel ile ilgisi ne?

Amanda ve Chloe Noel süslemeleri yapıyor. Ticari zekâda son nokta olsa gerek! Ancak anne – kızın gittikleri her ev bir katilin hedefi gibi görünüyor. Katili bulmak pek de kolay olmuyor...

2023 yılının en çok konuşulan romanlarından biri kuşkusuz Kanlı Muamma. Kafka Kitap etiketiyle yayınlanan romanda A. Tunç ile tanışıyor, alışıl gelmedik karakteri Sandık Başkomiser’e “Merhaba!” diyoruz. Yazara merak ettiklerimizi sorduk. Aynı zamanda heyecanla beklenen, serinin ikinci kitabı Kanlı Cemaat’e de değindik. İyi okumalar...

Aras Gençtürk: *Hikâyeye Halit ile çok içten, duygu dolu başlıyoruz. Klasik polisiyelerdekilerin aksine siz okuyucuya öyle yoğun bir tatla merhaba diyorsunuz ki bu Kanlı Muamma’yı özel bir yere koyuyor. Bunu özellikle mi yaptınız, merak ediyorum. Amacınız farklı bir başlangıç mıydı?*

A. Tunç: Doğrusu bu tür için, polisiye vakanın başlaması oldukça geç Kanlı Muamma’da. Bu teknik bir zayıflık olarak görülebilir. Ama buradaki amacım, Sandık Başkomiser’in beş kitap sürecektir macerasının daha en başında Sandık’ı ve Halit’i okura etrafıca bir anlatıp tanıtmaktı. İkinci kitapta örneğin, vaka hemen ilk sayfalarda karşımıza çıkıyor.

Aras Gençtürk: *Gelelim Başkomiser Sandık’a. O da farklı, özel. Polisiye türünde sık karşılaşmadığımız karakteristik özelliklere sahip. Mesela hiç olmadık yerde bir şey anlatıyor, okuyanı büyülüyor. Bu yüzden de çok tanınası aslında. Nasıl çıktı Sandık, biraz bahseder misiniz?*

A. Tunç: Nusret Sandık, bir nöroatipik (neuro-atypical) karakter. Biliyorsunuz, otizmlili bireyler ancak “engelli” kadrosunda, tabiri uygunsa biraz devletin lütfuna mazhar olmakla memur olabiliyorlar. Ancak nöroatipik bireyin başkomiser olması falan tam anlamıyla imkânsız. Şansı yaver gidip olduysa bile anlaşıldığı anda memuriyeti elinden alınır. Bu bağlamda Sandık’ın durumu inandırıcı görünmeyebilir. Oysa o çevresinin sadece, “biraz tuhaf” dediği, her zaman yetenekleri ve muazzam zekasıyla takdir görmeye alışmış, teşkilatta sayılan biri.

Dahası, zaten çok geç, kırklı yaşlarında teşhis almış ve bunu kimseyle paylaşmamış. Yani Asperger Sendromlu bir polis olarak halen memuriyetini sürdürüyor olması biraz şansının yaver gitmesinden, biraz saklı tutmasından, biraz da yetenekleriyle göz boyamayı bilmesinden diyebilirim. Böyle bir karakteri anlatmayı özellikle istedim. Hem kendimden çok şey bulduğum hem de beklenenin aksine, göstermek istediğim şeylere rahatça ulaşabilmemi sağlayacak bir kıvraklık verdiği için. Ama söyledim geçtim diyebilirim. Onu öyle etiketleyip her an öne çıkardığım bir bilgi değil bu.

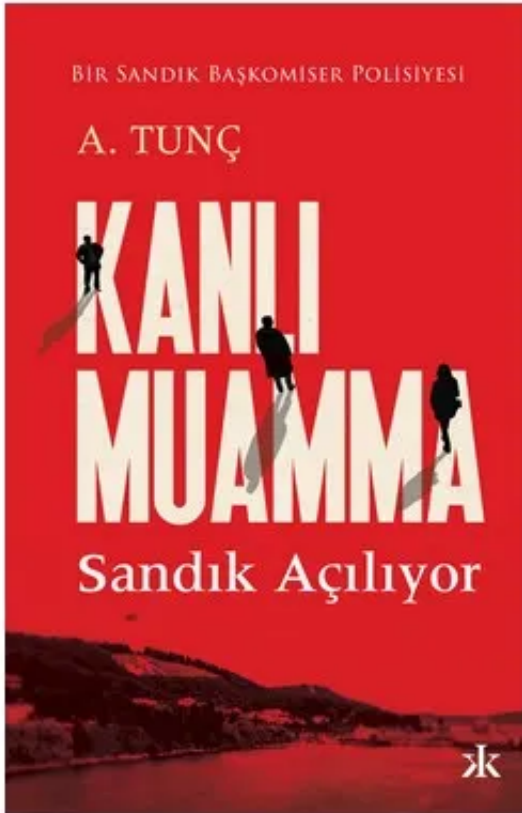
Aras Gençtürk: *“Benim polisiye yazmaya çabalarken önüme koyduğum ve titizlikle gözettiğim şeylerin başında doğal, yerel ve inandırıcı olmak geliyor,” diyorsunuz, sevgili Melih Günaydın’la yaptığınız röportajda. Burada Çanakkale’yi sormak istiyorum size. Halit neden Sandık’la başka bir ilde karşılaşmadı? Bahsettiğiniz bu ilkeler sebebiyle mi Kanlı Muamma’da Çanakkale’yi okuduk?*

A. Tunç: Tamamen rastlantısal bir seçim diyebilirim. Bu Bursa da olabilirdi, Samsun da Mersin de. İbrenin Çanakkale’ye doğru dönmesinin sebebi küçük ve tanınması kolay, ama sıradan bir Anadolu vilayetinden de yeterince büyük bir şehir olması, öte yandan İstanbul, İzmir, Bursa, Tekirdağ gibi başka büyük merkezlere de yakın bulunması. Estetik olarak da edebiyatı taçlandırmaya layık güzellikte bir yer Çanakkale. Amacım yerel bir hikâyenin anlatılmasıydı. Bir sonraki kitapta tayini Bolu’ya ya da Isparta’ya da çıkabilir. Ben Sandık’ın hikâyesini oralarda anlatmaya devam ederim.

“Ben okur olarak şehre damgasını vuran mahalli olayların polisiyesini okumaktan da hoşlanıyorum”

Aras Gençtürk: Kitabın dışında bir soruyla devam etmek istiyorum. Türk polisiyesinde belirli şehirlere odaklanıldığını daha sık görüyoruz. Bu nedenle İstanbul ve Ankara gibi şehirler dışında yazılan eserler şehirlerin belleğine de katkı sunma bağlamında kıymetli. Peki suçun şehir ile ilişkisi konusunda ne düşünüyorsunuz?

A. Tunç: Çok anlaşılır buluyorum. Çanakkale’de bir cinayet aylarca konuşulur. Uşak’ta bir çatışma, kavga uzun uzun dedikodu malzemesi edilir. Şehir hayatına damga vurur. Oysa İstanbul’da işlenen bir cinayet katil ve maktul yakınlarıyla cinayet polisleri dışında kimseyi ilgilendirmez. Çünkü zaten hemen o anda bir başka köşesinde bir başka cinayet işlenmiş olabilir. Vaka sıklığı, bu vakalara bakan ekiplerin sayılarının çokluğu, sonsuz alan ve mekân seçeneği buralarda geçen polisliyeler anlatmayı hem kolay hem de makul kılan şeyler. Ama ben okuru olarak, şehre damgasını vuran mahalli olayların polisiyesini okumaktan da hoşlanıyorum. Bu nedenle yerelde ya da dillendirmek istemediğim ifadeyle taşrada geçen bir hikâye ya da hikâyeler dizisi anlatmayı daha heyecanlı buldum.

Bir yerde birileri güzel yaz akşamının o mis kokulu havasını soluyarak keyiften parıldarken bir başkası başka bir köşede hırıldayarak can veriyor olur. Hayat böyledir. Dünya herkes için ve her yerde aynı hızla dönmez. (Kanlı Muamma – A. Tunç)

Aras Gençtürk: Okurlarınız, tıpkı benim gibi, Kanlı Cemaat’i; yani serinin ikinci kitabını şimdiden merak ediyordur. Sandık’ı neyin beklediğiyle ilgili bize bir şeyler söylemek ister misiniz?

A. Tunç: Sandık Başkomiser’in macerası beş kitaptan oluşan bir seri olarak planlandı. Beşinci kitabın ardından Sandık da A. Tunç da tarihe karışıp kaybolup gidecek. Bir daha tekrarı, devamı, yenisi olmayacak. Bu beş kitapta elbette Sandık merkezde olacak ama kitabın ikinci karakteri değişiklik gösterebilir. Üçüncü kitapta Halit gider; Ali, Veli, Ayşe, Fatma gelir. Fakat Sandık hep olacak. İkinci kitap, son yıllarda sık sık yenileriyle karşılaştığımız bir New Age topluluğunun içinde peş peşe sıralanan cinayetleri Sandık’ın ele alışını anlatıyor. Gerçeğe Yükseliş adlı bir Yeni Çağcı cemaatin içine sızıyor Sandık ve Halit. Serinin diğer üç kitabı da fikir olarak hazır. Çok geciktirmeden beş kitabı da tamamlayacağım şartlar elverirse. Her bir kitapta da Türk polisiyesinin bir ismine selam vereceğim ithaflarımda.

“Niyetim, yazarı geriye çekip hikâyeyi öne çıkarmak”

Aras Gençtürk: Kitabın sonunda A. Tunç hakkında bir bölüm var: “Geçen yüzyılın son çeyreğinde dünyanın bir ucunda doğdu. Dünyanın tam ortasında büyüdü, dünyanın başka bir ucunda öleceği güne kadar yazmak ve okumak işleriyle meşgul oluyor.” Bu cümleler, okurlarınız mahlasın arkasını görebilsin diye mi koyuldu?

A. Tunç: Tam tersine okur yazarın kim olduğunu hiç dert etmesin diye kondu. A. Tunç, sadece Sandık’ı yazmak için doğan, o bitince de ölecek bir yazar. Arkasında kimin olduğu, bu kitapları yazan kişinin tipi, sesi, yaşı hiç ama hiç önemli değil. Sadece romanın kendisi önemli. Niyetim, yazarı geriye çekip hikâyeyi öne çıkarmak. Ama bu kişinin Ayfer Tunç olmadığını, bu adın tamamen rastlantısal seçildiğini de eklemem gerekir.

1

Yağmur!

Son hatırladığı buydu. Trapez oluklu sac çatının üzerine düşen yağmur tanelerinin tıkırtısını duymuştu. Yavaş yavaş yağmur dinmiş, yatağın sıcak koynunda göz kapakları düşmüştü. Sonrası büyük bir karanlıktı. Bu akşam da aynı şeyleri yaşamıştı. Keçileri ağıla koyduktan sonra barakaya girmiş, bir süre ahşap sedir üzerinden ağılı seyreden karısını izlemiş, soluk alışverişinin sessizliğinden olacak bir an onun tablo olduğunu düşünmüştü.

Uzun zamandır kaçınılması mümkün olmayan sonu bekliyordu. Karısına ne olduğunu öğrenmek için bedeninden alınacak ufak bir parçanın mikroskop altında incelenmesine gerek yoktu. Her geçen gün eriyen bedeni, sırtının; derinlerinden geldiğini söylediği, kemiklerini kıracakmış gibi sıklaşan ağrıları, geçmeyen öksürüğü ve mavi gözlerindeki buğunun grileşmesi sonunu apaçık işaret ediyordu. Biliyordu, içerisinde bir yerlerde onu her geçen an kabre yaklaştıran bir ur vardı. Bu, karanlık bir gecede gökyüzünde asılı duran dolunay kadar açıktı.

Yatakta yan döndü. Sabahın geç saatinde kalkmış gibi kendini dinç hissettiğini fark etti. Oysa barakanın camından yansıyan dolunayın parlak ışığı gecenin bir vakti olduğunu işaret ediyordu. Hava da açmıştı. Şiddetli sağanaktan sonra bu denli açık bir gökyüzü rahatsız etti onu. İçerideki sessizlik karışık bir endişe duymasına neden oldu. Korkuyla, yanında yatan karısının nefes alışverişini kontrol etti, halen sağdı. "Hayır," dedi kendi kendine, onu tedirgin eden başka bir şeyler vardı. Baraka her zaman sessiz olurdu ama bu kadar değil. Tekrar döndü, duvardaki saate baktı. Evet, saat durmuştu: 03.37

Sessizliğin sebebini anlamak biraz olsun içini rahatlatırsa da sıkıntısı içeride bir yerlerde duruyordu.

"Neden uyandım ki?" diye sordu kendine. Her sabah altı gibi uyanırdı. Saat kaç acaba, diye düşündü. Bir anda bütün uykusu kaçtı. Karısının rahatsız olabileceğini düşünmeden doğruldu, duvarda asılı paltosunun iç cebine uzandı.

Ayhan'ın babalar gününde aldığı, ara sıra cep feneri olarak da işini gören, sıklıkla onunla konuşmak için kullandığı cep telefonunu çıkardı. Ekranda 03.42 yazıyordu. Telefonu tekrar paltosunun cebine koydu. Sessizlik insanı uyandırır mıydı? "Hayır," dedi kendi kendine. Saatin tik taklarını ninni gibi kullanıp uyuduğu çok olmuştu ama sessizlikten uyandığını hatırlamıyordu.

Yayları geçmişin yüküyle gevşemiş ve sinir bozucu gıcırtilar çıkaran yataktan usulca çıktı. Olabildiğince yavaş hareketlerle önce masanın üzerindeki sürahiden su doldurdu, sonra da bardağı alıp pencereye yöneldi. Dünya durmuş gibi görünüyordu. Ağılın içindeki keçilerin hepsi uyuyor olmalıydı. Peki ya Biber nerelerdeydi? Gözlerini kıstı, ağıldan bahçeye, bahçeden çitlere kadar her yeri taradı. Bakışları çitlerin ardına, barakaya ulaşan patikaya uzandı. Tam o sırada kafasını ön patilerinin arasına koyarak uyuyan Biber'in silüetini gördü. Heybetli gövdesini saran yumuşak tüyleri esintiyile dans ediyordu.

Gülümse, köpeğin de kendisi gibi Ayhan'ın yolunu beklediğini düşündü. Gün perşembeye dönmüştü ve oğlu bugün evin ihtiyaçları için mutlaka uğradı. Oğlunun her gelişinde Biber onu da başını patilerinin arasına alarak beklerdi. Gülümsemesi aniden silindi, suratındaki çizgiler kaygıyla derinleşti. Ayhan'ın gelmesine saatler vardı ve Biber böyle uyumazdı.

Bir yudum aldı, ne yöne hareket edeceğini bilemeyen bir kaçak gibi önce kapiya hareketlendi, sonra tekrar pencereye yöneldi. Hissedemediği bir şey yüzünden ne yapacağını şaşırmıştı. Neyi hissedemiyordu, bilemiyordu: ses, koku, tat, dokunuş veya başka bir şey. Duyularını kaybetmiş veya ölmüş gibiydi. Evin içinde bedeni değil de ruhu dolanıyormuş gibi hissediyordu.

Bardağı aldığı yere koydu. Soğuğa rağmen terleyen avuç içleriyle seyretilmiş saçlarında ellerini gezdirdi. Korktuğu anlarda hep böyle yapardı.

Ellerini saçlarından çektiğinde bakışları tekrar karısına kaydı. Ölmüş olabilir miydi? Nefes alışverişini dinledi, nabzını kontrol etti. Ağır ağrı kesicinin etkisindeki kadın, bir ölüden farksızdı.

Karısını bir yana bırakarak hareketlendi, duvardaki paltosuna uzandı ve zarif bir hareketle omzuna geçirdi. Beriki duvarda asılı tüfeğini ve fişekliği aldı. Temkinli adımlarla kapıya yöneldi. Ağlayan menteşelerinin sesine aldırmadan kapıyı açtı, yarısı çamur kaplı lastik çizmelerini giydi. Kafasını kaldırdığında ilk fark ettiği siyah poşet oldu. Barakanın ahşap sundurmasının direğine asılıydı. Tüfeğini nişan pozisyonuna getirdi, arpacığın üstünden bahçeyi taradı. Kimse yoktu, bahçe bir mezarlıktan bile daha hareketsiz, daha sessizdi.

Namlunun ucuyla poşeti çividen çıkardı, hafifçe sallayarak ağırlığını ve içinde ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Tüfeği sağ koltukaltına aldı, sol eliyle poşeti namludan kurtardı. Hafifçe eğildi, poşetin içindekileri görmek için sırtını ay ışığına döndü. Atatürk'ün kalın kaşlarını gördüğünde elini poşetin içine soktu, yumruğunu sıkı ve geri çekti.

Elinde bir sürü kâğıt para vardı. Yirmilik, ellilik ve yüzlük kâğıt paralar eski ve kırış kırıştı, sanki bir hırsız tarafından alelacele poşete doldurulmuştu. Paraları aldığı gibi bıraktı ve poşeti çiviye astı. Onu uykusundan uyandıran ikinci farklılığı bulmuştu.

"Biber, oğlum buraya gel." diye bağırdı, karısının uykusundan uyanabileceğini umursamadan. Cevap yoktu, durduğu yerden köpeği de göremiyordu. Biber'den daha önemli sorunları olduğunu da anlamıştı.

Elinde tüfeğiyle eski ağaç direklerden oluşturulmuş baraka duvarlarının çevresinde, karanlık gölgeler boyunca ilerledi. Bir farklılık yoktu. Her adımında etrafa göz attı; ağaçlar aynıydı, taşlar aynıydı, patika yolun çizgileri aynıydı. İleride, komşusu olmaktan nefret ettiği Hoca'nın taş evi gibi her şey cansızdı.

Gökyüzü berrak, yıldızlar ıslık ıslık, toprak ıslak, gece sessizdi. Sessizlik, ölüm sessizliğiydi. Yavaş adımlarla ağla yöneldi. En ufak bir kıpırtı bile yoktu. Paltosunun cebinden telefonu çıkardı, ekranın yardımıyla ağılın içini görmeye çalıştı. Görebildiği birkaç post oldu; devrilmiş, şişmeye başlamış, cansız onlarca leş vardı sanki.

Koştı, ağılın kapısını açtı. Hayvanlar tıpkı karısı gibi yatıyordu. İçerisi sıcaktı ve gübre kokusu bu sıcaklığı daha da artırıyordu. Bazıları inliyor gibi kısık kısık nefes alıp veriyor, bazısı az da olsa ayaklarını oynatıyor ama çoğu can çekişir gibi titriyordu.

Öfkeyle aralarında dolanırken ilk düşündüğü birinin hayvanlarını zehirlediği oldu, ikincisiyse hepsini murdar olmadan kesmesi gerektiği. Yarı korku yarı çaresizlik içinde tıpkı hayvanları gibi titremeye başladı. Oğlunun numarasını tuşlamak üzereyken, hayatın devam ettiğini hissettiren bir ses duydu. Çok zayıftı, belki de uzaktaydı ama bir çatırtı duymuştu.

Ağılın çevreleyen tahtaların arasından bakındı. Bir ışık huzmesinin gözüne çarptığını hissetti. Bakışlarını o yöne çevirdi. Hoca'nın evinden alevlerin yükseldiğini gördü. Arkasından da evden çıkan bir silueti fark etti. Hayvanlarını olduğu gibi bırakıp dışarı hareketlendi, komşunun evinden yükselen alevler ve alevlerin sarı parıltılarını yansıtan gölgeler netleşti. Bir hayale bakıyor gibiydi. "Kimsin sen!" diye bağırdı. Siluet onun bağırtısını umursamadan evin arkasına doğru kaçtı. Koşmaya başladı, Biber'in yanına ulaştığında yoğun bir alev topu her şeyi görünmez kıldı. Büyük bir patlamayla beraber ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Yıldızlar yağmur tanesi gibi üzerine yağıyordu.

2

Başlamadan önce birkaç ayrıntıyı söylemekte yarar var. Adım Yusuf Ateş. Son birkaç aydır Konstantin'de, Cinayet Büro Amirliği emrinde Kıdemli Başpolis olarak görev yapmaktayım. Doğum tarihim unutulacak kadar yaşlıyım. Eskiler tarafından "Kelle" olarak anılırım, genç arkadaşlarım ise "Emmi" derler. Zanlılar, tanıklar ve diğer insanlara bana "Komiserim" veya "Amirim" diye hitap ederler.

Ekip arkadaşım Samet Demir. Toy sayılmayacak kadar meslekte eski ama civan gibi de bir delikanlı. Benim aksime tez canlı, konuşkan ve oldukça küfürbaz. Boyu sanırım bir seksenden uzun, eski amatör futbolcu. Forvet oynadığını iddia ediyor ama bana kalırsa takımdan kovulmuş bir kova. Ateş adında bir oğlu, ismini akıl edip soramadığım hanım hanımcık bir karısı var.

Bizden bu kadar bahsettiğim yeter diye düşünüyorum. O sabah başkomiser aradığında, zihnimin derinliklerinde hayatın anlamsızlığına dair düşünceler uçuşuyordu. Birileri birilerini öldürüyor, birileri birilerinden kaçıyor, birileri birilerini kovalıyor ve diğer herkes bunlardan habersiz yaşayıp gidiyordu. Dünya üzerinde bin bir türlü dert vardı ve en büyüğü kesinlikle yaşamaktı.

Raporlara göre ilk ihbar, Yangın Harekât Merkezi'ne saat 04.01'de Düzgün Baba yangın gözetleme kulesinde görevli personel tarafından yapılmıştı. Bir parlama gördüğünü söylemişti. İki dakika sonra aynı personel Ovacık Köyü 107 numaralı bölme sınırında yoğun duman çıkışı nedeniyle iki arazöz ve bir ilk müdahale aracını koordinat bilgileriyle birlikte olay yerine sevk etmişti. Hemen sonrasında aynı bilgileri şehrin Acil Çağrı Merkezi'ne geçmiş, belirttiği koordinata yakın bölgede köy yerleşimi olduğunu bildirerek emniyet ve sağlık görevlilerinin intikalinin gerekebileceğini söylemişti.

Olay yerine ilk ulaşan İ-90 numaralı İlk Müdahale Aracıydı. Bir operatör ve iki yangın işçisinden oluşan ekip yangına doğrudan müdahaleye başlamış, operatörse saatler önce yağın yağmur nedeniyle orman örtüsünde herhangi bir tutuşma olmamakla beraber eve yakın ağaçlarda yanma gözlemlendiğini bildirmişti. Ayrıca evin söndürülebilmesi için belediye itfaiye ekiplerinin yönlendirilmesini istemişti.

A-90 ve A-91 numaralı orman arazözleri, ihbarı alır almaz evin bulunduğu olay yerine hareket etmiş ve hızla yangına müdahale etmişlerdi. Ardından on beş dakika sonra belediye itfaiye ekipleri, yirmi iki dakika sonra ambulans ve kırk dakika sonra da jandarma olay yerine varmıştı. Jandarma olay yerine vardığında yangın tamamen söndürülmüştü.

Ambulans, evin yakınında baygın bulunan bir adama hızla müdahale ederek onu hastaneye ulaştırmıştı. Ardından itfaiye ekipleri, evin içinde yanmış bir beden olduğunu tespit etmişlerdi. Sonrasında standart prosedür devreye girmişti.

Sayfaları biraz çevirdim. Evin fotoğraflarına göz attım, olay yeri inceleme memurlarının raporuna göz gezdirdim. Her şey kitabına uygun yapılmıştı. Ön otopsi raporunu hızla geçtim, adamın bulunduğu andaki fotoğrafına birkaç saniye baktım. Sanki yanmamış da kurumuştur. Yanarak mı, boğularak mı can vermişti? Bunu düşünmenin, maktulle duygusal bir bağ kurmanın sakıncalarını çok önceden öğrenmiştim. Maktul ölüydü, tek gerçek buydu.

Başkomiser beni çağırırken bir cinayet vakası var demişti, bu muydu cinayet? Ev yanmış, içindeki insan ölmüştü, bu kadar. Aylar önce tayin geldiğim yerde bu tip olaylarla ilgilenmiyordum bile.

Dosyayı Samet'e uzattım ve bir dönem beraber görev yaptığım başkomiserle olan samimiyetime ve dosyayı kısa zamanda çözeceğime dair öngörümüne dayanarak, "Orman İdaresi'ne bak, maşallah her şeyi raporlamış. Ben bunların sadece alakasız zamanlarda tutmayacak fidanlar diktiklerini düşünüyordum. Evin nasıl alev aldığı da raporlarında var mı?" diye sordum, sesime özellikle alaycı bir tını vermiştim.

Başkomiser Salim, önce gülümsedi. Bir süredir iş görmeyen elini diğer elinin yardımıyla masanın üzerine koydu ve beni süzdü. Dudaklarının altına inen bıyık uçlarıyla oynarken, "Teknoloji," dedi. "Artık her şey kayıt altına alınıyor, biliyorsun."

Bu kez süzme sırası bendeydi. Başkomiser Salim Kırmızıoğlu neredeyse iki metreydi ve oturduğu koltuğu dolduran bir cüsseye sahipti. Hilal şeklindeki bıyıkları ve gür kaşları yüzünün Osmanlı Sancağı gibi görünmesine neden oluyordu. Bu görüntüyü bozan iki şey vardı; birincisi ona çocuksu bir yan katan buğulu gözleri, ikincisiyse yakın zamanda geçirdiği beyin

kanaması nedeniyle alnının kenarına kadar inen ameliyat yarasının izi. Her an malulen emekliye sevk edilebilirdi.

"Direkt sadete geliyorum Kelle. Bu cinayet soruşturmasını sizin yürütmenizi istiyorum."

"Cinayet soruşturması mı? Hem de jandarma mıntıkasında!"

"Evet cinayet soruşturması ve bizim mıntıkamızda"

Başkomiser ciddiydi. Daha önce de birlikte görev yaptığım için sıkıntılı bir iş olduğunu düşündüm. Bu dar odada terlemeye başladığımı hissettim. Niyeyse, bir zamanlar genç bir polis memuru olduğumda cinayet masasına geçmek için harcadığım çabayı, önüme çıkan engelleri ve en çok da kurduğum hayalleri hatırladım. Düşlerimdeki görüntü, hiç de böyle sıkıntılı ve terletici değildi.

Her canım sıkıldığında yaptığım gibi üst dudağımı tamamen kapatan bıyıklarımı bürüdüm, ağzımın içine giren birkaç kılı, serçeparmağımın kenarıyla dudağımın üstüne taradım. Samet'e dönerek, "Maktul kimmiş?" diye sordum.

Samet, neredeyse yüzünün tamamını kapatan maskesini çenesine doğru indirdikten sonra, "Esendal Kaya, 1950 Dırlavan doğumlu, emekli öğretmen. Kasten yaralama suçundan kaydı var. Nüfus kaydına göre dul, 1973 doğumlu bir kızı var," dedi.

Tekrar başkomisere dönerek, "Elimizde cinayet ile ilgili ne mevcut?" diye sordum.

"Aslına bakarsan hiçbir şey yok. Ön otopsi raporuna göre maktul yanarak can vermiş. Bedeni kömürleşmemiş ama darp ve cebir varsa da alevler her şeyi silmiş. Rapora göre kanında 2,95 promil alkol varmış, yanarak ölmese bile birkaç ay içinde sirozdan öleceği kesinmiş. Anlayacağın, zil zurna sarhoşmuş ev yanarken. Büyükşehir İtfaiye Amir'iyle de görüştüm, ilk bulgulara göre evin dışarıdan bir müdahaleyle yakılmadığı konusunda emin. Evin salonunda istiflenen odunların henüz bilinmeyen bir nedenle tutuştuğunu düşünüyor. En sonunda da tüpün patladığını ve evin bir bölümünün yıkıldığını. Maktul sarhoş kafayla sigarasını düşürmüş olabilir, sobaya çarpıp devirmiş olabilir, kendi kendini yakmış olabilir."

"Öyleyse bu olayı cinayet yapan ne?"

"Maktulün kızı, savcının fakülteden arkadaşymış ve babasının öldürüldüğünü söylemiş. Cenaze sonrası savcının yanına uğramış. Onca yıldır görüşüyorlarmış, babasının sağ olduğunu bile bilmiyormuş."

"Babasıyla görüşmüyormuş yani."

"Çok detayına girmedim ama anladığım kadarıyla annesinin ölümünden babasını sorumlu tutuyormuş hâkime hanım. Babasından, iyi bir insan değildi, kötü bir babaydı, öldürülmeyi hak etmiş bile olabilir ama onun da adalete ihtiyacı var, ölüyken bile, diye bahsetmiş."

"Şüphesinin kaynağı hakkında bir şey söylememiş mi?"
"Babasıyla uzun yıllardır görüşmediği kesin, alkol ve kumar bağımlılığı olduğunu anlatmış. Bir de sabıka kaydındaki olaydan söz etmiş. Yedi yıl ewel köyden birini ve çocuğunu tüfikle ateş edip yaralamış. Bundan dolayı sekiz ay kadar tutuklu kalmış. Dört yıl önce de dört yıl altı ay hüküm yemiş. Dosyası Yargıtay'da derdestmiş."

"Bu kadar mı?"

Bu soruyu başkomiserin gözlerinin içine bakarak sordum. Bir nevi sadete gelin demek istiyordum.

"Bu kadar değil elbette. Maktul on yıl önce çokertilen Hemşeriler ve Akrep Çeteleri hakkında gizli tanık olarak ifade vermiş. Adamların hüküm giymesinde tanıklığının ciddi katkısı olmuş. Bir şekilde deşifre edilmiş olabilir. Hüküm giyenlerin yakın zamanda serbest kaldığını söylememe gerek yok."

"Ben o çeteleri de üyelerini de az çok biliyorum," diye araya girdi Samet. Elindeki dosyayı önündeki sehpa bırakıp, söyleyeceklerini kafasında toparladıktan sonra, "O dönem kısa bir süre KOM'da görev yapmıştım. Üzerinde yüklü miktarda uyuşturucu yakaladığımız bir elemanı savcının emriyle serbest bıraktık. Şaşırmıştık, elemanı normalde tutuklamaya sevk etmesini bekliyorduk. Üç gün sonra jandarma bizim eleman dahil yetmişe yakın zanlıyı topladı. Operasyonu bizim savcı yürütüyordu. Elemanlarda her türlü iş vardı, çek-senet tahsilatı, yağma, tehdit, şantaj, hırsızlık, torbacılık vesaire. Ama cinayet işleyebilecek kalibrede adamlar mı, zannetmiyorum. Herifler bildiğiniz çapulculardı."

"Operasyona ilişkin bilgilere siz gelmeden önce göz gezdirdim, anladığım kadarıyla mafyacılık oynamaya çalışan iki grup, cinayet işlemleri için bence de daha fazlası lazım," dedi başkomiser.

"Ben de onu diyorum başkomiserim. Hem uzun süre içeride yatan adamlar akıllanır, zaten ölmek üzere olan bir adamı neden öldürsünler?"

"Onlar öldürmese de birisi öldürdü adamı. Az çok siz de bilirsiniz. Bu dünyada, bir insanı çılgına çevirip damarlarındaki kanın kızgın bir lava dönüşmesine sebep olacak, hiçbir şeyi düşünmeden tehlikenin ortasına dalmasını sağlayacak tek bir neden vardır; intikam."

"Varsayımınız, eldeki bulguları düşündüğümüzde çok mantıklı gelmiyor bana başkomiserim."

"Evin yakınında baygın bulunan ve hastaneye kaldırılan yaşlı bir çoban var. Jandarmaya verdiği ifadede patlama öncesinde birini gördüğünü söylüyor. Hoş kafa biraz gidik gibi, parlıyordu diyor gördüğü kişi için. Ayrıca keçilerinin ve köpeğinin de zehirlendiğini söylüyor ama köpeği yok, keçilerse zehir nedeniyle ölmemiş. Patlama esnasında hayvanların korkudan ölebileceğini söyledi görüştüğüm veteriner."

Samet oturduğu koltukta doğruldu. Geniş yuvarlak yüzünde ciddi bir hava vardı. "İyi güzel de başkomiserim, bu bir cinayet olsa bile neden biz? Jandarma da pek ala çözebilir bu cinayeti," dedi.

"Savcı böyle istiyor. Eğer maktulün gizli tanıklığı açığa çıkmışsa jandarma içerisinde bir köstebek olabilir. Bu çetelerin tekrar faal hale geldiğine dair Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Müdürlüğü'nün raporları var."

İlgiyle onları dinlerken bir şeyin de farkına varmıştım. Başkomiser Salim ile Samet arasında bir gerginlik vardı. İkisnin de profesyonel davranmaya çalıştıklarını gerilen yüz hatlarından anlamıştım. Araya girmem gerektiğini de...

"Savcı köstebeği istiyor," dedim, yumuşak bir tonla.

"Hayır hem köstebeği hem de katili istiyor. Büronuzdan çıkın, sokaktaki muhbirlerinizi gezin. Bu adamı kim öldürdüyse bulun ve konuşturun. Eğer bir köstebek varsa kelepçeyi takın ve karşıma çıkarın."

"Nereden başlamamız gerektiğini de söyleyecek misiniz?"

"Hayır, sadece küçük bir hatırlatma yapacağım. Mevzu sıkıntılı, her adımınızdan haberim olacak. Kafanızı göre adam sorgulamak yok, anlaşıldı mı?"

Gülümsedim, bu uyarının benden çok Samet'e yapıldığını da anlamıştım. Ama uzatmak yerine, "Emredersiniz!" dedim.

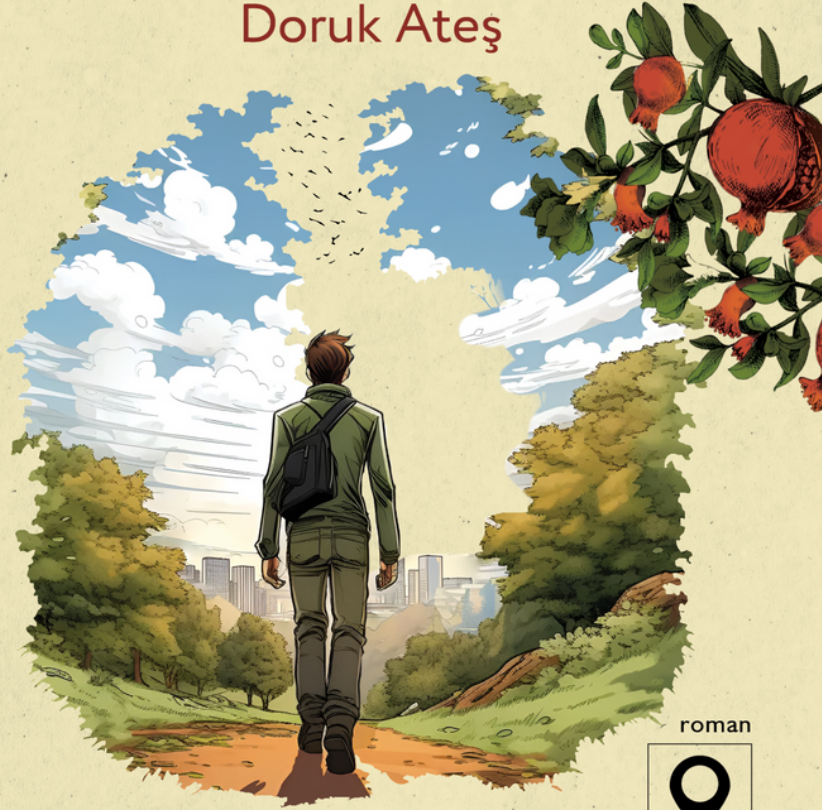
Ekip arkadaşımın aynı anda ayağa kalktım, koluma geçirdiğim bez maskeyi yüzüme taktım ve Samet'e dosyayı almasını işaret ederek odadan çıktım.

1. KISMIN SONU

Su Aktı Olan Yine Bize Oldu

Doruk Ateş

**Yolculuğun biteceđi noktadan korkmayan,
cesur okuyucular için idealar ile dolu bir
serüven**

*İllustrasyon: Yapağ Zekâ
Prompt: Alper Kaya*

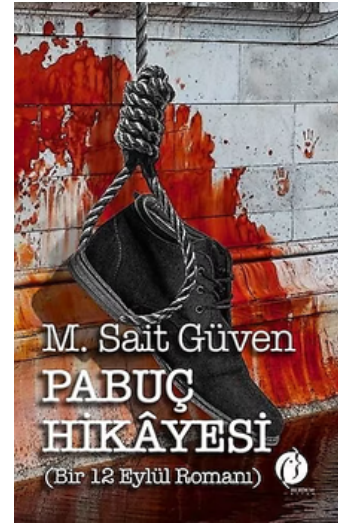
Güven, 1974 yılında Erzurum doğmuş bir yazar. Edebiyat okumak için 1991 yılında Trabzon'a gelmiş. Burada denize ve yağmura âşık olmuş. Deniz hâlâ hırçın, fakat yağmur pek yağmıyor artık. Bugün, 26 Kasım sevgili Güven, hava 21 derece ve güneşli.

1995 yılında Nazan Bekiroğlu'nun öğrencisi olarak üniversiteden mezun olmuş. Bu durum, üniversite sürecini uzatmadığına işaret ediyor. Muhtemelen, 'bir an önce bitirip gideyim bu şehirden' düşüncesiyle hareket etmiş gibi. İlk başlarda deniz ve doğanın yeşili insana iyi hissettirse de zamanla sıkıcı gelmeye de başlamış olabilir. Uzun yıllardır edebiyat öğretmenliği yapıyor. Ayrıca çeşitli yerel gazetelerde köşe yazarlığı yapmış. 'Nokta' dergisinde 'Sandıktakiler' adlı köşede bir yıl boyunca film ve kitap eleştirileri yapmış, editöryal danışmanlık ve çeşitli STK'lar için tanıtım metinleri yazmış; ayrıca yazdığı metinleri seslendirmiş. Safa Önal'dan senaryo dersleri almış ve polisiye bir dizi için bölüm öyküleri kaleme almış. Şu sıralar kısa ve uzun metraj senaryo çalışmalarına devam ediyor. Anlayacağınız üzere, benim gibi biraz hiperaktif bir kişiliği var...

Yazarın ilk romanı olan 'Pabuç Hikâyesi (Bir 12 Eylül Romanı)', 2022 yılında okurlarla buluştu. Kurgusu ve ülkenin siyasi atmosferini yansıtmaya başarısıyla dikkat çekiyor.

Kahramanımız, cinayet masası Başkomiseri Buğra Kayıgil. Kendisinin 1971 model bir Mustang'i var. Annesi bir bombalı saldırıda hayatını kaybetmiş, babası ise yaralanmış. Babası, polis olmasına rağmen içkiye sarmış ve bir gün ansızın kayıplara karışmış. Buğra, dedesiyle büyümüş. Babasının izini ise ancak bir yıl önce bulabilmiş. İstanbul'da bir huzurevinde yaşayan babasıyla araları pek iyi değil, fakat ara sıra ziyaretine gidiyor. Yeni ve teknolojik şeylere pek ısınmıyor. Hatta kafe ve bar gibi yerlerden ziyade, mahalle kahveleri veya çay ocaklarını tercih ediyor.

Kahramanımızın iki yardımcısı var: Ufuk ve Gamze. Romanın başlangıcında, başarılı bir memur olan Enes de Kayıgil'in ekibine katılır.

PABUÇ HİKÂYESİ (BİR 12 EYLÜL ROMANI)
MEHMET SAİT GÜVEN
HERDEM YAYIN - 2023 - 402 SAYFA

Hikâye, ilk olayın yaşandığı yerde başlar. Bir iş hanının tavanına Filistin askısı ile asılmış bir ceset bulunur. Karnından yarılmış, bağırsakları dışarıya saçılmış, vücudu kesikler ve yanıklarla doludur. Çıplak ve yalnızca sol ayağında bir ayakkabı vardır. Belli ki, kurbanına karşı acımasız bir kin besleyen birinin işlediği korkunç bir cinayet. Kurbanın, 65 yaşındaki iş hanının çaycısı Bekir Yarar olduğu anlaşılır.

Kayıgil ve ekibi, kurban Bekir Yarar'ın evine gittiklerinde, iş hanında çaycılık yapan bu adamın evindeki tablolar dikkatlerini çeker. Hepsi ünlü Türk ressamlarına aittir ve bu tabloların çaycının evinde ne işi olduğunu anlamakta zorlanırlar. Daha sonra yapacakları araştırmalarda, bu tabloların hepsinin orijinal olduğunu öğreneceklerdir. Bir gizli bölmede buldukları herkesi şaşırtır: Silahlar, patlayıcılar, büyük miktarlarda para ve çay ocağını işlettiği iş hanının kendisine ait olduğunu gösteren tapu belgesi... Tuhaf olan ise silahların uzun bir süre önce ordunun ve emniyetin kullanımında olduğudur.

Bekir Yarar, eskiden resmi bir görevde miydi acaba?

İki koldan ilerleyen romanın diğer ana karakteri ise gazeteci Melike Örnek. Kendinden iki yaş büyük olan ve gazeteci olan abisi Emre Örnek, bir gece yarısı Kadıköy'ün dar sokaklarından birinde boğazı kesilerek öldürülür. Babaları, Diyarbakırlı Kürt bir aileye mensup bir avukattır. Bir arkadaşları akşamüzeri evinden beyaz bir otomobille alınıp iki gün sonra infaz edilmiş olarak bulununca, bu olay ailenin parçalanmasına sebep olur ve annesi Melike'yi alıp İstanbul'a gelir. Abisi Emre ise Diyarbakır'da babasıyla büyür.

Melike, öldürülen abisiyle çok yakın olmasa da ölümünün sebebini öğrenmek istemektedir. Abisinin son zamanlarda bir haber üzerinde çalıştığını ve oldukça endişeli olduğunu öğrenir. Kardeşinin evine gider ve kapıda zorlama izleri görür. Yıllardır oraya gitmediği için neyin eksik olduğunu anlayamaz, ancak ilginç bir fotoğraf dikkatini çeker. Anneannesinin Kısıklı'daki şimdi terkedilmiş bir bina olan evinin fotoğrafıdır. Abisinin, o evden nefret etmesine rağmen neden bu fotoğrafı baş köşeye koyduğunu anlamakta şaşkınlık yaşar.

Abisi acaba neyi unutmamaya çalışıyor?

Melike, hemen anneannesinin eski evine gider. Küçükken abisiyle keşfettikleri özel bir saklama yerinde abisinin bir kutu sakladığını fark eder. Kutunun içinde çeşitli tarihlerle altı ismin yazılı olduğu bir kâğıt bulur. Bu isimlerin hepsi emekli askerlerdir. Yaptığı araştırmada, altı ismin son altı ay içinde öldürüldüğünü öğrenir, ancak bir kişi kayıptır. Tüm cinayetleri Devrimci Cephe adında bir sol örgüt üstlenmiştir. Devrimci Cephe hakkında araştırma yaparken bir saldırıya uğrar ve hafif yaralanır.

Kayıgil ekibinde ikinci bir cinayet işlenir. Kurban sandalyeye bağlanmış ve tamamen çıplaktır. Yine yanıklar ve kesiklerle işkence gördüğü açıktır. Bağlısıkları değilmiş ve yine sol ayağında bir ayakkabı olan kurban, 65 yaşındaki kebabçı Eşref Kotan'dır. Yapılan araştırmalar, Eşref Kotan ve Bekir Yarar cinayetlerine benzeyen iki cinayet daha olduğunu gösterir. Bununla birlikte, ölen tüm kurbanların belirli bir tarihten öncesine dair hiçbir bilgiye ulaşamaz. Sanki birileri onların geçmişlerini adeta tarihten silmiş gibidir.

İlk kurbanın evinde bulunan tabancaların incelenmesi sonucunda silahlardan biri TSK envanterine kayıtlı çıkar. Bu silah, 1988 yılında bombalı bir saldırıda öldürülen ve o dönem binbaşı olan Kadir Güney adına kayıtlıdır. Ayrıca emniyet tarafından yapılan araştırmada, iki kurbanın da aynı tarihte çürük raporu olarak askerlikten muaf tutuldukları ortaya çıkar.

Başkomiser Buğra'nın babası, yaşadığı huzurevinde rahatsızlanır ve yoğun bakıma alınır. Huzurevi görevlisi, babasının kendisini ziyaret eden kız kardeşinden sonra rahatsızlandığını söyler. Buğra şaşırır çünkü bir kız kardeşi olduğunu bilmez. Babasının öldürülmek istendiğinden şüphelenir. İnceledikleri kamera kayıtlarında, babasını ziyaret ettiğini söyleyen kadının son iki hafta içinde birkaç kez geldiğini fark eder. Hemen babasını koruma altına aldırır.

Tabloların asıllarının kurbanın evinde bulunması üzerine, müzelerde sergilenen ve orijinal sanılan kopyaları yapan ressam tespit edilir. Ressam, 1982 sıkıyönetim döneminde bir askerın kendisini ziyaret edip, eserlerin güvenliği için kopyalarını yapmasını istediğini anlatır. Bu taklitleri yaptırmak isteyen kişi Kadir Güney'dir. Her ziyaretinde Kadir Güney'in yanında başka biri daha bulunmaktadır. Yıllar sonra ortaya çıkan silah, iş hanında asılı bulunan Bekir Yarar'a aittir.

Kadir Güney'e dair yapılan araştırmalarda, ailesine düzenli olarak para yatırıldığı ortaya çıkar. Parayı yatıran kişiyi bulmaları, ipucu sağlayabilir. Bu kişiyi bulduklarında ise büyük bir sürprizle karşılaşılır. Buldukları kişi, ölü sanılan Kadir Güney'den başkası değildir. Ancak Kadir Güney, bankadan çıktıktan sonra silahlı saldırıya uğrar ve gerçekten öldürülür. Olay yerinde çatışma yaşanır, Buğra'nın yardımcısı Enes yaralanır. Kaçan bir kadın görülür ve bu kadın, başkomiserin babasını ziyaret eden kadındır.

Gazeteci Melike'nin araştırmaları, Başkomiser Buğra ile keşifler çünkü her ikisi de üzerinde çalıştıkları isimlerin, darbe dönemindeki işkenceci bir örgütün üyeleri olduğunu keşfederler. Kurbanların öldürülme tarzıyla örgütün işleyiş biçimi neredeyse aynıdır, fakat yıllar sonra kimlerin neden bu insanları hedef aldığı ve bu işkence metotlarını nereden bildikleri sorusunu çözmek, Başkomiser ve ekibinin sorumluluğundadır. Elbette, Melike de bu sürece dahil olur.

Mehmet Sait Güven, o karmaşık yılları muhteşem bir kurguyla detaylandırarak hatasız ve kusursuz bir eser yaratmış. Bu kitap polisiye olabilir, ancak aslında tarih, dram ve siyasi unsurların harmanlandığı, son yıllarda okuduğum en etkileyici kitaplardan biri olduğunu söylemek isterim.

Emre

Otuz altı basamak. Her gün aynı şey. Asansöre bindiğimde apartmandan bir Allah'ın kulunu görmemek için merdivenlerden inip çıkıyorum. Duvarlardaki her bir çatlağı, kiri, pası ezberledim. İkinci kattaki küfü bile... Neden? Çünkü otuz yıldır bu apartmanda oturan demirbaşlar, o yaşlı burunlarını benim hayatım dahil her şeye sokmaya bayılıyorlar. Hâlâ çalışmıyor musun? Karın neden başka ülkede? Sonra bizimkilere yapıyorlar. Yazık oldu senin oğlana, dalyan gibi de, neden evde ki? Bir rahatsızlığı mı var? Gerçi onların artık bir sikime aldıracağı yok, nefes almam yeterli. Sekiz ay Bodrum'da, dört ay İstanbul'da. İyi de oldu. Ev tutsam kirasını onlar ödeyecek nasılsa, kiraya verecekleri parayı bana bırakıyorlar.

Zemin kata inmek üzereyken giriş kapısının açıldığını fark edip durdu. Dış kapı açılıp kapandı, biri dört adım attı, torba hıştırtısından anladığı kadarıyla moruklardan biri Migros'tan dönüyordu. Biri asansörün düğmesine bastı, dikildiği basamaktan asansörün altıncı kattan indiğini görebiliyordu. Beş, dört, üç, iki, bir, sıfır. Yaylanmaya başladı. Yerinde durup, tek bir şeye odaklanamazdı. Sürekli hareket halinde ve yalnız kalmalıydı çünkü ne zamana ne mekâna ne de insana sabrım vardı. Asansör yukarı çıkmaya başlayınca spor çantasını sırtından alıp öteki eline geçirdi. Hızla basamakları inip kendini apartmanın dışına attı. Bu sevimsiz mahalleden de nefret ediyordu. Spor salonu birkaç sokak ilerideydi. Siyah beresini kel başına iyice geçirip hızla yürümeye başladı. Bu hayatta en önemsedığı şey dış görünümüydü. Her zaman jilet gibi olmalıydı. Üniversiteden sonra işe giren, çoluk çocuğa karışıp göbeklenen arkadaşlarla ayda bir yaptıkları "zurna" gecelerinde hepsinin onu kıskanması önemliydi. Genetik bilimi zaten yanımda, boyum uzun, vücudum biçimli, yüzüm sempatik. Spor salonunun kapısında yansımama şöyle bir baktım, mavi gözlerim çakı gibi. En sevimli gülümsemesini yüzüne oturtup kapıyı itti.

"Hellooooo!"

Ozan

Kanlanmış gözlerle plazanın kirli pencerelerinden dışarıya bakıyordu. Güneş birbiriyle alakası olmayan yüzlerce binanın ardında batmak üzereydi. Bilgisayar ekranında masa üstü WhatsApp konuşma ışığı yanıp söniyordu. Bu senenin satış kotasının gerisinde kalmış, istediği primi kaçırmıştı. Dahil olmak istediği zümre ve yaşamak istediği hayat tarzı onu iyice köşeye sıkıştırmış sağlı sollu vuruyordu. Oğlu Arda'yı okuldan almaya gittiği günlerde bile kimin ne kadar parası var tahmin yürütmeye çalışıyor, kim en zenginse onunla samimiyet kuruyordu. Karısına da öyle tembihlemişti. Etiket önemliydi. Oğlunun gideceği okul, karısının bineceği araba, yemek yenebilecek restoranlar, kola takılacak saat. Sıçarken, yürürken, uykusunda hep nasıl daha fazla para kazanırım düşüncesi peşini bırakmıyordu. Eskiden, bunları düşünmeden yaşadığı günlere şaşıırıyordu. Nasıl yaşamıştı ki? Boşa geçen zaman, yıllar, kazanılamamış nakit. Masasının üstündeki cep telefonu titredi. Bakışlarını pencereden ayırdı. Arayan: Ayla. Müstakbel karısı. Artık sevişmeye bile yaramayan, atsan atılmaz, satsan satılmaz bir asalak. Aramayı reddedip WhatsApp mesajını açtı:

Aloooo, oğlanın arkadaşının hediyesi diyorum. Onlar bize lego almıştı.

İçinden geçeni yazmadı. Bütün öfkesini güzelce yutup cevap verdi:

Toplantıdayım, ok.

Ofiste kendinden başka kimse kalmamıştı. Kendisi gibi onlarcası olduğunu düşünüp rahatladı. Sevişemeyen, sürekli kredi borcu ödeyen. Hepsi aynı bokun soyuydu. Numara yapan; güya çok parası, çok arkadaşı, VIP çevresi olan; her yere eli kolu uzanan kolej mezunu bir halta yaramayan onlarca adam. Karılarından diplomalarını duvara asıp, bir aksesuar olmasını istemiş, işler yolunda gitmeyince de onlara kin gütmüş yetersizler.

Yirmi dört saat para düşünen, boş vaktinde içen, içerken sadece para konuşan adamlar. Hayaller Wall Street, gerçekler Ümraniye Sanayi. Kalemını burnunun kemerinden aşağı indirdi, boğazına, şimdi bunu kendime sapsam ne olur?

Derya& Doğan

"Evet, bloğumuzu açalım bakalım..."

Canı Sıkılan Çocuklar +18

"Bir nick bulmak lazım."

"White Rabbit?"

"Daha klişe bir şey bulamadın mı abi?"

"Ne biliyim lan, çok biliyorsan sen bul. Ayrıca çek şu pis küllüğü klavyenin yanından. Zaten sabaha kadar uyumadım."

"Fight Club?"

"Siktir."

"İkimize bi nick mi olacak?"

"Evet, tek bir kişi sansınlar, arada kafaları da karışır eğlence olur."

"Tamam, White Rabbit olacak. Özentiler atlar hemen. Türkçe yaparsak taşak geçiyorlar diye ciddiye almaz bunlar."

"Taşak geçme."

"Yok abi aşırı ciddiyyim. White Rabbit."

"Tamam, o zaman."

"Maili hazırlayıp hepimize atalım. Yeni mail adresi alıyorum şimdi. Bize de mail gelmiş gibi yapacağız, şaşıracağız falan."

"Oğlum gülmekten gebericem dur."

"Ozan inanır mı?"

"Önce o atlar, öyle bunalmış ibne. Ama Emre yemeyebilir, dur bakalım."

"Ya çok iyi hazırlanmamız lazım bu buluşmada yüzümüzden bir şey anlamamalılar."

"Michael Jordan seni sikiyormuş diye düşün bakalım, neşen kaçsın."

"Göt."

From: Canı Sıkılan Çocuklar

To: Bcc

Merhaba kardeşim,

Bu email sana ulaştıysa sen de bizden birisin. okulunda okumuş, gezmiş tozmuş, gençliğini on numara yaşamış... Hayat hep böyle devam edecek sanmış. Etmeyince duvara toslamış. Yalnız. Herkese, en çok da kendine öfkeli. Bu öfkenin senin yiyip bitirdiğini biliyorum. Aynı öfke beni de yiyip bitiriyordu, ama artık kendimize acımayacak ve kızmayacağız. Çünkü bu öfkenin sebebi biz değiliz. Sebep olanları tek tek bulacağız. Birbirimizi tanıyor olabiliriz, ama buluşmalarda tanımayacağız. Hepimizin bir takma ismi ve maskesi olacak. Bu mail okuldan başka kardeşlerimize de gidecek. Kendi aranızda konuşabilirsiniz, ama başkasıyla konuşmayacaksınız. Bir nevi Fight Club gibi düşünün, bizim kutsal filmimiz, kutsal kitabımız ama bu topraklara özel. Okuldan birinin bu maili alıp almadığını anlamak için sadece şunu söyleyin: White Rabbit. Göz göze geldiğinizde anlayacaksınız, o zaman konuşabilirsiniz.

Buluşma yeri ve saati bir sonraki mailde sizlere iletilecektir.

Yalnız değilsin.

Ayla

Mutfak balkonundan iyice sarkarak gizlice içtiği sigaranın dumanını savurdu. İçi su dolu çay tabağında sigarasını söndürdükten sonra balkon kapısını kapayıp içeri girdi. Eve gelen yardımcı kadın yemekleri hazırlamış, tabaklara bile koymuştu. Arda siteden bir komşunun çocuğuyla oynuyordu. Ellerini saçlarından geçirdi, kendine bir türlü zaman bulamıyordu, boş zamanlarında sadece telefona bakıyordu. Günlük Instagram mesaisi yedi saati bulmuştu. Her gün hayatına yeniden başlama sözü veriyor, bir türlü yerine getiremiyordu. Dar pantolonun üst düğmesini açtı. Çalışmak istiyordu, kapı gibi mühendislik diplomasının hakkını vermek istiyordu. Acıyla gülümsedi, üniversitede zehir gibiydi. Kendi dersleri yetmezmiş gibi en yakın arkadaşının bilgisayar mühendisliğindeki derslerine bile girerdi. Gide gele neredeyse bir bilgisayar mühendisi kadar bilgi sahibi olmuştu. Şimdiye kafadan toplama ve çıkarma bile yapamıyordu. Buzdolabının önünde durdu, parlak gri yüzeydeki yansımada gözlerinin altındaki morluklar seçilebiliyordu. Dolabı açıp yarısı dolu olan beyaz şarap şişesini çıkardı.

"Bu gece son. Yarın yeni bir gün olacak."

Zurna Gecesi**E-mail öncesi son buluşma****Emre**

"Mezecediden sipariş ettiği malzemeleri paketlerinden çıkarırken, iki gün önce internetten tanıştığı Anna başına sardığı havluyula duştan çıkıp yanına geldi.

"Tabak yok?"

Sırtarak, "Var da, uğraşamam yesinler buradan ayılar," dedi.

Anna gülerek başını iki yana salladı, mutfak dolaplarının kapaklarını tek tek açmaya başladı. Upuzun boyuyla dolaplara kolayca ulaşıyor, üst raflardan bulduğu tabakları bir çırpıda indiriyordu. Anna'yı baştan aşağı süzdü. İyi bir seçim yapmıştı, puştlar eve gelince ağızlarının suyu akacaktı. Zurna gecelerine kız alınması yasaktı ama Anna'yı gördüklerinde götleri düşecekti. İç çamaşırıyla mutfakta dolanmaya başladı, kıcına bir şaplak attı.

"Sen de git giyin istersen, yarım saate gelir benim çocuklar."

Anna bir yandan saçlarında havluyu çıkarıp bir yandan sırtarak yatak odasına yöneldi. Emre kızı evli olduğunu söylememişti. Bilip bilmemesi umurunda değil, gereksiz muhabbetlere girmek, lüzumsuz laf oyunları zaman harcamak istemiyordu. Kız gelmek istese bile iyiyi oynamak istemiyordu, tek gecelik saçma sapan bir ilişki için Cyrano gibi dil dökemezdi. Öyle olacağına ölse daha iyiydi. Karısı Emre'nin yediği her haltı biliyordu, onunla bunu kabullenip evlenmişti. Yani alan memnun, satan memnundu. Anna'nın mutfak masasına koyduğu tabaklara mezeleri özenle yerleştirip salona götürdü. Saat sekize geliyordu, artık kebabları söyleyebilirdi. Acil aramalarındaki Hacı Usta'nın numarasını tuşladı.

Zurna Gecesi**E-mail öncesi son buluşma - Araba****Ozan**

İkiz arkadaşları Derya ve Doğan'ın apartmanının park yerine girmiş, onları bekliyordu. Onlarca yıllık arkadaşlık sonucu garaj kapısından yazlık kapısına birbirlerinin tüm anahtarları hepsinde mevcuttu. Ozan Rolex saatine baktı, saat sekiz buçuk olmuştu, Emre birazdan darlamaya başladı. Dikiz aynasında alnına inen düz siyah saçlarını düzeltti.

"Yirmi dört saat bilgisayar oyunu oynayıp haftada bir don değiştiren adamlar ne bekliyorlar bu kadar acaba." Kravatı gevşetti. Koltuğu biraz daha geriye itti. Arabanın farı bahçe otoparkının duvarına vuruyordu, bir kertenkele telaşla duvarın arkasına geçti. Ozan gözlerini kapayacakken, arabanın camına inen yumrukla sıçradı. Derya ve Doğan olanca himbıllıklarıyla kaputa yapışmışlardı. Ozan kapı kilidini açarken bağırıyordu.

"Hayvan mısınız oğlum, daha bir milyon kredisi var bunun."

Derya ve Doğan onu hiç duymamışlar gibi biri ön biri arka koltuğa geçip kapıyı olanca güçleriyle çarptılar. Ozan bir yanına bir arkasına döndü.

"Abi siz hasta mısınız, yemin ediyorum sizden alırım parasını."

İkizler arsız arsız sırttılar:

"Aaal!"

Zurna Gecesi**E-mail öncesi son buluşma - Ev****Emre**

Ailesiyle paylaştığı dubleks evin kendine ait olan üst katındaydı. Dairenin kapısı ayrıydı, annesi ve babası Emre liseye başladığında özel hayatına saygı göstermek için bu kapıyı ona tabir-i caizse hediye etmişlerdi. Yaptıkları bu stratejik hatayı kendi aralarında sık sık konuşur, Emre'nin bir baltaya sap olamamış halleri için önce kendilerini sonra kapıyı suçlardı. İşte o kapı 20 Aralık gecesi saat 21.00'de Derya'daki anahtarla açıldı. Emre arkadaşlarının kapı önündeki seslerini duyduğu için Anna'yı kolundan tuttu ve kapının önünde kıza yumuldu. Derya, Doğan ve Ozan kapıdan girdiklerinde neredeyse zincirleme yere kapaklandılar. Hep bir ağızdan yarım yamalak bir merhaba sesi duyuldu. Emre kendisinden neredeyse on yaş genç olan Anna'nın kolundan tutarak geçirdi, arkadaşlarının tepkisini fark etmemiş gibi tek tek hepsine sarıldı. Ozan, Emre'nin kulağına eğildi:

"Bilseydik biz de escort getirirdik."

Kahkaha atarak arkadaşlarını salona aldı. Anna yarım yamalak Türkçesiyle hepsine hoş geldiniz dedi ve sanki yüz yıldır burada yaşıyormuş gibi masaya oturdu. Çok genç ve kaygısızdı. Bardaklarına rakı doldururken, lisedeki gibi hissediyordu. Hepsinden yakışıklı, hepsinden şanslı ve hayatlarında ne yaparlarsa, ne başarırlarsa başarsınlar onlardan hep bir ileri.

Rakı şişesini masanın üstüne koyarken, salonun ışıkları kararmaya başladı, hızlıca arkadaşlarının yüzüne baktı; kendisinden başka kimse fark etmemiş gibiydi. Sesini çıkarmadı, zorla gülümsüyor, konuşmalara katılıyordu. Tam o anda göğsünün ortasına karanlık, yabancılaştıran ve korkunç bir his geldi oturdu. Oradaydı ama orada değildi. Benliğini kaplayan tatmin hissi vücudunu terk etmişti. Geceyi nasıl devam ettireceğini bilemiyordu...Ozanla göz göze geldi. Kendi karanlığından bir parçayı onun da gözlerine bırakmıştı sanki. O tek bir saniye...

Devam edecek...

BİZİ
TAKİP
ETMEYE
DEVAM
EDİN

@sucustu

www.sucustu.net

[sucustu\[et\]sucustu.net](mailto:sucustu[et]sucustu.net)

50 maddede Polisiye Edebiyat

ALPER KAYA

Polisiye tarihinden pek çok enteresan anekdot ve farklı ülkelerin polisiye edebiyatlarının gelişimine dair detaylar 50 Maddede Polisiye Edebiyat kitabında sizi bekliyor!